

DRUŽINSKI TEDNIK

Bodi zares zapet nasproti vsakomur, na videz pa tako rekoč proti nikomur; kajti zelo neprijetno je, če se kažeš zapetega, in nevarnega, če nisi.

Lord Chesterfield,
angleški državnik
(1694—1773)

Leto X.

V Ljubljani, 7. julija 1938.

Štev. 27.

Danes:

Dama v puščavi

(Gl. str. 4)

MLADI MOŽ

MLADI MOŽ je pojem, ki je v poslednjem, povojnem času dobil svoj poseben pomen. Ali si mar ne znate predstavljati sliko o tem mlademu možu? No, dobro, če si je že ne znate, vam bom pa nekoliko pomagal. Pod mladim možem razumemo človeka, ki je po svojih letih mlad, ki je pa po svoji notranjosti ambiciozen, delaven in vztrajen, torej polno vrednega človeka, čigar stremenje je, da bi v svoji službi ali v svoji izobrazbi napredoval, pri tem se pa ne boji nobenega dela.

No, vidite, o takšnem mlademu možu, ki jih je žalibog med nami še zelo malo, vam želimo napisati nekaj vrstic z željo, da bi te vrstice našle posnemalce. Prepričan sem, da bo to posnemanje ne samo v prid njim samim, ampak tudi v prid naši državi.

MLADI MOŽ, ki vam o njem pripovedujem, je g. Jovan Hrnjak iz Ljube. Na Vidov dan, 28. prejšnjega meseca, je ta mladi mož po dveh letih in štirinajstih dneh naporenega dela dovršil osem razredov gimnazije z zrelostnim izpitom. Naj dostavim še tudi to, da je ne samo dovršil osem razredov gimnazije in matur v rekordnem času dveh let in štirinajstih dni, ampak da je ves čas svojega učenja služil kot trgovski pomočnik v neki trgovini.

Takšni cilji zahtevajo res polnopravne ljudi, ljudi, ki se zavedajo, kaj hočejo in ki jim ništa noben trud in nobeno delo odveč, ker jim njihov končni cilj zmerom lebdi pred očmi.

Prepričan sem, da je v našem narodu veliko mladih mož, ki se ne boje nobenega dela, ki si žele uspehov in napredka, mladih mož, ki so pripravljeni delati čudeže.

Takšnih mož potrebujemo!

Ko sem bil pri Bači v Borovu in potem pri Bači v Zlinu na Češkoslovaškem, sem videl mnogo mladih mož, ki so prišli bogve od kod, iz najrejnijših slojev, nekje s knetov in so si utirali svoja pota, mladi, polni poleta, polni ambicije in neustrašivi v delu. Zbudili so v meni, kakor pri vsakem drugem, veliko spoštovanje. Čeprav mladi, so vedeli za svoj cilj. Vedeli so, kaj hočejo in kaj bodo. Prepričan so bili, da se da z delom še danes ustvarjati čudeže. In da je za vsakega mladega in sposobnega človeka še dosti prostora ne samo v njegovi državi, ampak tudi na celi zemeljski krogli.

Ko pišem te vrstice, mislim na mnogobrojne dijake osnovnih in srednjih šol, ki zaaj počivajo po zelenih travnikih, nekje ob vodi ali nekje v kribah. Mislim pa tudi na tiste male vavence, ki za prodajalnimi mizami strežejo strankam, prenašajo iz enega konca trgovine blago na drugi konec in dostavljajo strankam blago na dom. Ali se pa učijo drugih obrti in pripravljajo na to, da si bodo danes ali jutri s svojim znanjem, ki so si ga priborili, služili svoj kruh, ali bodo pa celo samostojni trgovci in mojstri, ki bodo tudi drugim dajali dela in zaslužka.

Vse polno je mladih ljudi okrog nas, ki bi jih rad nazval tudi mlade može. Dosti je mladih ljudi, ki se morajo temeljito pripraviti za svoj poklic, ki jim mora biti cilj temeljita izobrazba in pot do samostojnosti.

Pot ni ne kratka, ne gladka. Potrpljenja je treba zanj in vztrajnosti. Marsikdo nosi to že sam v sebi, marsikomu je to prirojeno, marsikdo si mora pa to šele prisvojiti.

Čim več bo med nami takšnih mladih ljudi, tem boljše bo za nas. In še nekaj je zanesljivo. Tisti mladi

Naraščajnice korakajo v stadion.

Gauleiter Bürckel demantira

Sokolske svečanosti v Pragi. — Za kulisami angleškega parlamenta. Zanimive izjave gauleitra Bürckla.

Dogodki prejšnjega tedna so nam prinesli dovolj političnih novic. V ospredju teh dogodkov je stal in še stoji vsesokolski zlet v Pragi, ki je izrednega pomena in ki mu cela Evropa tega pomena ne odreka, kajti vsesokolski zlet v Pragi je nedvomno dokazal, da tudi demokratske in ne samo totalitarne države lahko pokažejo izredno organizacijo svojih narodov, organizacijo, ki nje navdušenje prihaja spontano iz najširših slojev.

Te manifestacije, ki jih je zadnje dni pokazala Praga, so bile spontane, prišle so od srca, bile so organizatorično na višku in so pokazale izredno vitalnost češkoslovaškega naroda. Zanimivo je omeniti pri tej priliki tudi to, da so med mnogimi velikimi osebnostmi evropskih politikov opazili na teh svečanostih tudi zelo ugledne angleške osebnosti, kakor so na primer: zastopnik angleškega prosvetnega ministrstva stotnik J. S. Parker, vojvodinja Atholova, konzervativni član parlamenta, profesor Seton-Watson, znan pod svojim psevdonimom Scotus Viator, dolgoletni zunanji politični urednik 'Timesa' Wickham Steed in mnogi drugi.

'Manchester Guardian' je o vsesokolskih slavnostih napisal te dni med drugim, da je Češkoslovaška ponovno dokazala, da znajo tudi demokratske države ravno tako dobro organizirati ogromne povere, kakor diktatorske države, hkrati pa še z večjim notranjim ognjem. »Če hočejo množestvilni nemški opazovalci, da bo njih slika o tej prireditvi ustrezala resnici, morajo priznati, da se je duh Češkoslovaške pod nemškimi pritiskom ojačil in da je postal trden ko jeklo. In pisec dostavlja dalje: »V svojem dolgem novinarskem udejstvanju nisem še nikoli videl tako spontanega in trajnega navdušenja, kakor pri čeških množicah, ki so stale na pločnikih in pri onih, ki so korakale po cestah.«

Grožnje republikanske španje, da bo bombardirala letalske baze nasprotnih taborov, se do danes niso uresničile. Da do tega ni prišlo, je zasluga Anglije in Francije, ki sta pri republikanski vladi energično protestirali. Špansko vprašanje še zmerom tli in še dolgo ne bomo dočakali njegove rešitve. Prvič zato, ker si stranki tako zagrizeno nasprotujeta, da ni pričakovati popuščanja z ene ali druge strani, drugič pa zato, ker so v Španiji na delu tajne sile, ki jim je mnogo do tega, da se španska zadeva še ne bo tako kmalu končala.

Na Angleškem so imeli te dni ogromno politično senzacijo. Zet Windsona

ljudje, tisti mladi može, ki bodo po dolgotrajnem delu premagali vse ovire, bodo sami do sebe čutili takšno spoštovanje, prav takšno, kakršnega bodo čitali tudi v očeh svojih bližnjih!

Haka

Churchilla, 29-letni konzervativni poslanec Duncan Sandys, je prejšnje dni v parlamentu naslovil vprašanje, ki se je tikalo števila angleških protiletalskih topov. Namesto, da bi vojni minister na to vprašanje odgovoril, je to stvar predal vrhovnemu državnemu pravniku in ta je Sandysu zagrozil, da ga bodo zaprli, če ne pove imena osebe, ki mu je zaupala strogo zaupne državne tajne. Stvar se je vse bolj zapletala tudi zato, ker je Sandys rezervni častnik in ga je vrhovno vojaško poveljstvo pozvalo, naj se zgleda pred vojaškim sodiščem v uniformi.

Nastalo je vprašanje, ali mora Sandys kot častnik ubogati vrhovno vojaško poveljstvo, ali pa kot narodni poslanec parlament. To vprašanje bo zdaj, po končanem sporazumu, najprej pretehtal posebni odbor angleškega parlamenta, vojno sodišče bo pa ta čas počakalo na sklep tega odbora. Kakor vse stvari na Angleškem, ki so

v zvezi s parlamentom, tako se je tudi ta stvar, čeprav posega globoko v najbolj občutljiva angleška vojaška vprašanja, začasno uredila parlamentarnim potom. Nedvomno je, da za Sandysovo afero stoji njegov last Winston Churchill, in da bo posledica te Sandysove interpelacije še bolj radikalno oboroževanje, kar je nedvomno Churchill tudi hotel doseči.

Notranje narodno razpoloženje na Angleškem se je zelo poostrilo in je dokaj naperjeno proti zdanjemu ministrskemu predsedniku g. Chamberlainu. Okrog g. Chamberlaina in njegove vlade se kažejo znaki začetka krize. V primeru, da gospod Chamberlain v doglednem času ne bi mogel angleškemu narodu pokazati vidnih uspehov svoje politike, se kaj lahko zgodi, da bo angleški narod iskal v svoje pomirjenje ne samo rekonstrukcijo kabineta, ampak tudi nov kabinet.

Gauleiter Bürckel med novinarji

Izjava gauleitra Bürckla

Inozemski tisk je v zadnjem času prinašal o položaju v Avstriji dokaj nepovoljna poročila, ki so jih v nemških uradnih krogi zasledovali z veliko pozornostjo. Vsa ta poročila so v Berlinu demantirali; nemško propagandno ministrstvo je pa povabilo dopisnike velikih evropskih listov, naj gredo za dva dni v Avstrijo in naj se na lastne oči prepričajo o položaju na Dunaju. Propagandno ministrstvo je povabilo 20 dopisnikov, odzvalo se je pa 50 zastopnikov inozemskega tiska. Na Dunaju je novinarje sprejel gauleiter Bürckel.

Bürckel je odločno demantiral, da obstojajo v bivši Avstriji kakršne koli omembe vredne napetosti in je zagotovil, da se z vsemi silami dela za

* Gauleiter je načelnik okrožja ali župe, Gauleiter Bürckel ima pa posebno polnomočje in nalogo da v enem letu docela venosmeri Avstrijo z Nemčijo.

tem, da se razvija vse na podlagi zakona in da posamezni člani stranke ne bi mogli na lastno pest nastopati proti Zidom ali političnim nasprotnikom.

Na vprašanje po Schuschniggu, je Bürckel demantiral njegovo poroko in je mnenja, da bodo Schuschnigg za radi zločina, ki ga je bil zagrešil z opozicijo proti priključitvi 7 milijonskega naroda, postavili pred sodišče.

Neki član Bürcklovega štaba je pojasnjeval pristavil:

»Knezoškofjski ordinariat je izjavil, da ni govora o tem, da bi bil Schuschnigg poročen. Tudi ni bilo nikakršnega poročnega obreda, kakor so ga svoje dni opisovali.«

Bürckel sam je nadaljeval: »Lahko se zanesete, da se mu dobro godi. On živi, on je in on pije. Dolgo je imel pri sebi svojo prijateljico, žensko, ki je z njo živel v konkubinatu. Kot dober katoličan tega ne bi bil smel početi in iz katoliškega prepričanja sem mu jo zato vzel. Ona je zdaj prosta. Schuschnigg sam ima, kolikor se mo-

rem spominjati, tukaj tri sobe na razpolago.«

Glede na politične kaznjence v avstrijskih zaporih, je Bürckel izjavil:

»Nekako polovico od 3.780 političnih kaznjencev je Zidov.«

Bürckel je priznal, da pri tej številki nikakor ne gre za kriminalne zločince.

Na vprašanje, ali ni Schuschnigg danes tako nevažen, da ga lahko mirno spuste, je Bürckel odgovoril:

»Ne smatram tega za zadevo, ki gre pri njej zato, ali je neki človek nevaren, ampak za vprašanje pravičnosti. Da je še zmerom pri življenju, se ima zahvaliti izključno našemu pomanjšanju poštenja.«

»Zdi se mi verjetno, da bo fuhrer odredil proti njemu sodno postopanje. Kajti mi stojimo na stališču, da so tisti, ki hočejo prepričati zgodovinski razvoj zločince. Če pa nekdo zagreši zločin, ki se tiče 7 milijonov ljudi, je to še dosti večji zločin.«

»13 mož,« je dejal dalje Bürckel, »so pod Schuschniggom protipostavno obesili, 30 so jih pa hoteli obesiti in samo pod pritiskom ljudskega mnjenja, tega niso storili.«

Na vprašanje, ali smejo zdaj Schuschniggovi prijatelji nekdanjega kanclerja obiskati, je Bürckel smeje se odgovoril:

»On nima več nobenih prijateljev.«

Na vprašanje po baronu Rotschildu:

»Domnevam, da sedi nekje v ječi. Njegovo firmo upravlja neki, za to posebej imenovani komisar. Odkupnina za Rotschilda ne pride v poštev, ravno tako ne, kakor ne bi sprejeli 10 milijonov mark, ako nam bi jih ponudil za izpuščitev Schuschnigga. Zakonito vprašanje ni mogoče urediti z denarjem.«

Glede na različna poročila o notranjih sporih stranke v Avstriji, je Bürckel izjavil:

»Moji glavni problemi so bili tu psihološke in gospodarske narave. Vse dotle, dokler ni vikorakal fuhrer, smo bili v Avstriji protizakoniti in kakor pri vseh protizakonitih strankah so se oblikovale skupine.«

Zidovsko vprašanje bo urejeno strogo zakonito in po pravici. V kar najkrajšem času je pričakovati tudi zakonito ureditev o tem, kaj smejo vzeti Zidje s seboj, če se izselijo v inozemstvo. Za to zakonito ureditev so potrebne tudi ugovorite o vrednosti židovskega premoženja, ki so ravno zdaj na dnevnem redu. Število Zidov, ki nameravajo ta čas odpotovati iz Avstrije, je v inozemstvo, cenimo lahko največ na 15% do 30% vseh Zidov.

Izjava ministra dr. Krofte

Te dni je izšla posebna številka »New York Herald Tribune«; prinesla je 12 strani obsegaajočo prilogo o CSR. Med drugimi uglednimi osebnostmi je tudi dr. Krofta poslal svojo izjavo za to prilogo. Izjava se glasi:

»Danes živi človeštvo v zelo neravnopravnih časih in nemogoče je reči, kako se bodo dogodki v neposredni bodočnosti razvili. Zato morajo celo stare ustaljene države s tradicijo notranje in zunanje politike pogosto svojo tradicionalno zadržanost spreminiti. Celotne velike, močne države si morajo nakupiti velike rezerve, da prenašajo ne reagirajo, če so ogroženi njihovi neposredni interesi ali njihov prestiž. Kako naj bi ostali ob takšnih okoliščinah srednjeveliki državi v srednji Evropi očitki in zmote prihranjeni?

Eno je pa pribito: Češkoslovaška je bila brezkompromisno svobodna država in bo to tudi ostala — država, kjer lahko vsakdo brez strahu pred posledicami pove svoje mnenje. Da smo mogli to stanje ohraniti, je naš največji ponos, in ponosni smo, da nismo izdali duha zapadne demokracije, duha, ki spoštuje svobodo in mnenje vsakega posameznika.«

Predsednik ČSR dr. Beneš z gospo

Impozanten pogled na rajalni nastop naraščajnic na X, vsesokolskem zletu v Pragi.

V NEDELJO sem bil v Rogški Slatini. O zdravilišču samem vam nimam kaj posebnega napisati, saj ste bili najbrže že sami kdaj tam. Lepo je tam, dober, svež zrak, tu pa tam pomešan s prahom avtomobilov; krasen kopališčni bazen imajo, obložen z belimi porcelanastimi ploščicami. Te dni bodo odprli velik in moderen nov hotel, ki ne more utajiti, da ga je naredil Plečnik, ali pa vsaj kakšen njegov učenec.

Popoldne sem si privoščil belo kavo v kavarni 'Zdraviliškega doma'. Toda moram vam reči, da mi je ta bela kava presedala. Ne morda zato, ker bi bila predraga; nekaj drugega je bilo na stvari.

Prei natak, ki mi je stregel, je bil doma nedvomno nekje v Madžarskega. Na moje slovensko vprašanje in slovensko naročilo mi je odgovoril v spakodranščini z neustajljivim madžarskim naglasom in popolnim neznanjem slovenščine. Posredovat je prišel drug natak, a ta je bil lovil nemogočo spakodranščino z nemškimi naglasom in popolnim neznanjem slovenščine. No, in na koncu je prišel na pomoč še plačilni. Z njim sem se imel priložnost pogovoriti v hrvaščini.

Mislím, da je pravilno, da natakari, ki strežejo v Rogški Slatini, v zdravilišču in letovišču, kamor prihaja mnogo tujcev, Hrvatov, Srbov, Nemcev in Madžarov, razumejo in govorijo vse te jezike. Toda docela nepravilno se mi zdi, da ti ljudje v uglednem kopališču v Sloveniji ne znajo v našem jeziku postreči našim ljudem. Za to ni nobenega opravičila!

Kronist

Politični teden

Velika manifestacija ZFO

Prejšnji teden so se zbrali v Ljubljani slovenski fantje in dekleta na velik tabor, baje največji v slovenski zgodovini. Svoje svečanosti je mladina pričela s sv. obhajilom. Po vseh ljubljanskih cerkvah so že na vse zgodaj maševali in obhajali. Z jutrnjim vlakom so se pripeljali v Ljubljano Nj. Vis. knez namestnik Pavle, ministrski predsednik dr. Stojadinović, dr. Korošec in drugi narodni predstavniki. Z avtomobilom se je pripeljal še Nj. Vis. knežinja Olga. Vse odličnike so slavnostno sprejeli.

Na trgu kralja Petra so se na častni tribuni zbrali pred začetkom sprejema: Nj. Vis. knez namestnik Pavle, Nj. Vis. knežinja Olga, večina naših ministrov z ministrskim predsednikom dr. Stojadinovićem in notranjim ministrom dr. Antonom Korošcem. Med njimi je bil tudi češkoslovaški ministrski podpredsednik msgr. dr. Sramek. Med odličniki so bili tudi senator Stevanović in Anton Mihalović, predsednik JRZ v Zagrebu. Senat je zastopal poleg predsednika dr. Mažuraniča tudi podpredsednik dr. Gjura Kotur. Narodno skupščina je zastopal predsednik Stevan Čirič.

Od Krekovega trga do Stadionu se je vil dolg, pisan sprevod. V začetku sprejema so bili kolektori, za njimi konjeniki. V sprejemu so bili tudi Poljaki s tremi zastavami, Francozi s svojo godbo in češki Orli s tremi zastavami. Slovenskih fantov in deklet je bilo okoli 9.000. Ko so se sprevod pomikal mimo knezove tribune, so mimoidoči častne goste viharno pozdravljali.

Nj. Vis. knez namestnik Pavle se je živo zanimal za katoliške organizacije in njih izvor. Po končnem sprejemu so okoli enajstih vsi hiteli na Stadion. Tamkaj je bila namreč slovesna služba božja. Stadion je bil tak poln, da so se zunaj njega stale množice. Po službi božji je slovensko mladino nagovoril škof dr. Rožman, dr. Basaj in dr. Žitko, predsednik ZFO. Častnim gostom je ban dr. Natlačen s soprogo priredil na banovini slavnostno kosilo. Popoldne so se na Stadionu pričeli telovadni nastopi. Vršili so se v najlepšem redu, spremljale so jih ovacije množice. Lepo je uspel nastop Čehov, Francozov in Poljakov. Slavnost se je zaključila z razdelitvijo nagrad zmagovalcem. Popoldanskemu nastopu so na častni tribuni prisostvovali vsi odličniki. Mladini je k lepo uspelemu nastopu čestital dr. Miletič, minister za telesno vzgojo.

Nj. Vel. kralj Peter II. je z odličnim uspehom dovršil VI. razred realne gimnazije. Te dni je prispel na Bled v spremstvu svojega dežurnega adjutanta generala Zarka Majstoroviča in vzgojitelja Cecilie Parote. — Na mesto upokojenega dosedanjega češkoslovaškega poslanika v Beogradu, Valava Girse je bil imenovan dr. Jaro-

Vsesokolske manifestacije v Pragi

Sokolski nastopi naraščajo v Pragi so se na koncu prejšnjega tedna končali, hkrati so pa v zlato, starodavno Prago, ob navdušenem pozdravljanju množic, vkorakale množice Sokolov iz Češkoslovaške, Jugoslavije, Bolgarije, kakor tudi telovadna društva iz drugih evropskih držav.

X. vsesokolski zlet v Pragi je to pot pritegnil ne samo tiste narode, ki so s sokolstvom v stalnih stikih, ampak tudi druge narode, ki so v nastopih tega zleta hoteli videti organizacijo sokolstva, posebno glede na težaven položaj in težko stanje, ki se v njem nahaja češkoslovaška država.

Inozemstvo je to svoje veliko zanimanje pokazalo z izredno velikim številom svojih novinarjev, saj se je ob tej priložnosti zbralo v Pragi okrog 350 dopisnikov vseh mogočih inozemskih listov. Sokolstvo je pa s svoje strani pokazalo izredno disciplino in poštrevanost kakor tudi izredno moč, ki jo nosi v sebi.

Topovski streli so v nedeljo ob 15. uri popoldne naznanili, da se je zlet začel. Zletu so prisostvovali pred-

sednik češkoslovaške republike dr. Beneš s soprogo, ministrski predsednik dr. Hodža, ves diplomatski zbor in mnogoštevilni ugledni odposlanci in politične osebnosti iz vseh evropskih držav.

Vaje, ki so se vršile v praškem stadionu, je 300.000 glava množica pozdravljala s prisrčnim viharim navdušenjem, ki ga ni mogoče popisati in ki je naraščalo od trenutka do trenutka. Izrednega navdušenja so bili deležni jugoslovanski Sokoli in Sokolice, ki jih je nastopilo 2.500. Pri njihovem nastopu so orile ovacije Jugoslaviji, kralju Petru II. in jugoslovanskemu Sokolu. Prav posebno navdušenje se je pa razlegalo po stadionu, ko so jugoslovanski Sokoli podarili češkemu Sokolu kip kralja Aleksandra Zedinitelja.

Jugoslovansko sokolstvo, kakor tudi jugoslovansko vojsko, ki je v nedeljo pod vodstvom brigadnega generala g. Kukavičiča pripotovala v Prago, so sprejeli s tolikimi manifestacijami in tolikimi bratekimi izlivi prijatelj-

stva, da jim ne vemo primera v zgodovini.

Te dni je v praški kratkovalovni radijski oddajni postaji govoril gospod Mita Dimitrijevič, odposlanec skupščine, ki se je kot jugoslovanski dramatik udeležil XVI. kongresa Penkluba.

Mita Dimitrijevič je dejal: »Češkoslovaška republika si ni še nikoli tako globoko in v toliko meri pridobila srca in prepričanje jugoslovanskega naroda, kakor v preteklih dneh. — V Beogradu med Srbi, v Zagrebu med Hrvatini in v Ljubljani med Slovenci, povsod so se s čustvi Čehoslovakov okrepila čustva zavedne solidarnosti vseh Jugoslovancev. Filozofski ideali Masaryka, njegov veliki humanizem, njegova demokratska ideologija so v teku poslednjih desetletij vzgajali mlado jugoslovansko inteligenco. Med Jugoslovani in Čehoslovaki ni ne političnih in ne zemljepisnih meja. »Zvestoba za zvestobo,« je naše geslo, ki sta si ga zadala naša mladina in ves narod.«

dobila otroka. Prav tedaj ji je pa ponudil zakon njen prvi izvoljenec in to je nanjo tako vplivalo, da je obupala in si v obupu vzela življenje. Njenega 13-mesečnega sinčka je vzela k sebi otrokov oče.

Zeno je nevarno obstrlel dimnikar Andrej Tratinik iz Ljutomer. Zena ga je baje večkrat zaprla v stanovanje in tako je storila tudi ondan. Ker je mož zelo divjal, ga je prišla miriti z lovsko puško v roki. Mož pa le ni odjedenjal, zato je puško vrgla vanj, mož je pa ne bode len, puško pograbil in sprožil. Zadata v levo ramo se je žena zgrudila na tla. Tratinika so aretirali, nevarno ranjeno ženo so pa prepeljali v murskosoboško bolnišnico.

Medveda, ki je strašil na Menini planini in ki je povzročil tamkajšnjim kmetom toliko škode, da je sresko načelstvo razpisalo nanj 1000 dinarjev nagrade, so te dni ustrelili. Smrtno ranjena zver je prehodila še nekaj metrov, potlej se je pa mrtva zgrudila. Žival je tehtala 205 kg; v njenem želodcu so našli ovčje uho.

Roparja Melhiorja Pintariča, glavnega junaka dravopoljskih razbojniških pohodov, so te dni prijeli v Podložah pri Ptujski gori, dočim je njegov pajdaš Koder pobegnil. Ropar je popaval pri županu Rodošku in plačeval fantom vino. Ker mu pa gostilničar po policijski uri ni hotel dati več pijače, mu je zagrozil s samokresom. Rodošek je takoj vedel, koga ima pred sabo, zato je ubogljivo prinesel pijačo na mizo, nato se je pa na skrivaj odstranil in obvestil orožnike, finančarja in dva gasilca. Neopaženo so vsi prišli razbojniku za hrbet, ga potlačili na tla in zvezali. Njegov pajdaš Koder je v splošni zmedbi pobegnil, upajo pa, da ga bodo tudi kmalu prijeli.

Sekira je med delom padla na prvi 35-letnemu delavcu Vinku Likarju s Prešerja. Ponesrečenec se je odprl ves prsni koš do pljuč. Njegovo stanje je smrtno nevarno. Prepeljali so ga v ljubljansko bolnišnico.

Kranjska industrijska družba na Jesenicah bo dobavila železarni v Zenici 15.000 ton jekla, ker ga Industrija železa d. d. v Zenici primanjkuje. Te dni sta obe železarni sklenili pogodbo.

S čolnom se je prevrnilo v valove nad Mariborskim otokom 12 ljudi. Bili so zelo dobre volje in niso opazili, da jim je čoln zaneslo med droveč valove Drave. Na lepem so valovi čoln zasuknili in ga obrnili in vseh 12 kopalec se je znašlo v vodi. Na srečo so znali plavati vsi, le Glebna deklica ne. Rešil jo je neki možki, drugi dobri plavalci so pa pomagali slabšim, da so prišli na breg. Tik pred bregom je neka ženska omagala in bi bila zanesljivo utonila, da ji ni priskočil na pomoč neki kopalec in jo še o praviem času potegnil iz vode.

Vloge pri slovenskih hranilnicah so v maju narasle za več kot 6 milijonov dinarjev. Od tega odpade na vloge na knjižice 636,5 milijona dinarjev, na vloge v tekočem računu pa 434 milijona dinarjev.

Zaradi pikov čebel je poginil konj nekemu vozniku blizu Parja pri Sv. Petru. Posestnik Kranjc je imel namreč tamkaj na paši svoje čebele, a ker sta konja premočno otepala z repom, je to čebele razdražilo, da so se zakadile v živinčeti in ju opikale. En konj je kmalu nato poginil, drugega bodo pa morebiti rešili.

Napravo za dvigavanje potopljenih brodov je izumil brodarški kapetan Mirko Čalič iz Zemuna. S svojim izumom se je bavil že več let sem in zdaj ga je dal patentirati. Njegov izum pregledujejo strokovnjaki za pomorski in rečni promet in če bo praktično preizkušen z uspehom, ga bo država odkupila.

Bolniki romajo k izviru Sv. Save v okolici Daruvarja. Verujejo namreč, da jih bo čudodelna voda ozdravila. Prav tako romajo tja tudi mlada dekleta, ki bi se rada poročila, ker upajo, da bodo moža dobile kmalu, če se bodo umile s to sveto vodo.

Osebnosti

o Poročili so se: V Ljubljani: ing. cand. Evgen Gogala in dr. rep. nat. Tatjana Hrovatova. — Na Opčini: Peter Sosič in Vekoslav Hrovatova. — Na Preseku: Ivan Rupel in Justina Starčeva. — V Sežani: Ivan Volk iz Štorij in Anica Počkarjeva. — Novoporočencem iskreno čestitamo!

† Umrli so: V Celju: 89letna vdova Amalija Altižberleja, rojena Lebrova; 73letna zasebnica Ana Kodolova. — V Dornbergu na Goriškem: 83letna Jožefa Godničeva. — V Gradcu: Dr. Milko Daneu, diplomirani ekonomist iz Maribora. — V Lahovčah: pri Komendi: 54letni Ignac Kosirnik. — V Ljubljani: 74letna Ivana Kordanova; dr. Anton Schwab, upokojeni višji zdravstveni svetnik iz Celja. — V Mariboru: 33letni šofer Bruno Wernhardt; 79letna zasebnica Marija Golobova; 61letna Roža Canjkova, žena višjega poletijskega nadzornika. — V Podnartu: Pavla Božičeva, roj. Pirčeva, žena postajnega načelnika. — V Srednji vasi: pri Bohinju: Frančiška Arhova, roj. Sodjeva. — V St. Juriju ob Južni železnici: 44letni trgoveški potnik Viktor Koračin iz Celja. — Zaljubljen naš iskreno sožalje!

Naš napredek

2. julija t. l. je predsednik vlade doktor Milan Stojadinović prisostvoval posvetitvi novega obrata za elektrolizo bakra v Boru. Ob tej priliki je imel nagovor, ki iz njegove povzemanja:

»Železno, bakrovo in aluminijasto rudo pridobivamo čisto v novo zgrajeni železarni v Zenici, v novi tvornici aluminija pri Šibeniku in z današnjim dnem v novo otvorenem obratu za elektrolizo bakra v Boru. Nič več ne bomo izvažali teh rud v surovem stanju, da bi jih potem, predelane v tujini, spet kupovali od tujcev nazaj. Ti so bi tisoči naših marljivih delavcev bodo dobili delo, a cel kraj okoli teh velikih industrijskih središč bodo dobili nov polet za napredek in gospodarsko blagostanje. Toda če se z današnjimi svečanostmi v Boru zaključuje začeta doba in končuje prvo razdobje dela, želim še zdaj povedati, da mora priti po tem zaključku nov začetek, nov program dela.«

»Ta program obsega v prvi vrsti to, da se mora glede svine in činka takoj ukreniti isto, kar se je že storilo z bakrom. Nove tovarnice v Kosovski Mitrovici in v Sabcu imajo nalogo izvršiti ta cilj. Pri železni industriji predvideva naš novi program proizvodnjo jekla in zato se je osnovala delniška družba z državnim kapitalom 600.000.000 din. Poleg bakra želimo ustanoviti tovarno za izdelovanje telefonskih kablov. Prej je obstajal predlog, da bi gotove kable kupovali v inozemstvu. To idejo smo zdaj zavrgli. Dvignili bomo lastno tovarno kablov in ta bo dobila vsa naročila, ki gredo v stotine milijonov dinarjev in ki bo nje dobiček tako v veliki večini ostal doma.«

Rušilca »Ljubljano« so 28. junija na svečan način v Splitu splovili v morje. Poleg rušilca »Zagrebe«, ki so ga splovili v morje že spomladi, bo tudi »Ljubljano« do jeseni izročena naši vojni mornarici.

Ker ga niso potrdili k vojakom, se je te dni ustrlel 24letni Milovan Gluhović iz Grehna blizu Sarajeva. Nesrečni fant je takoj izdihnil.

Prebrisano je osleparil neznan trgovin prabljajščarko v Bafevi trgovini v Smederevu. Zamenjal je štiri za-

Banka Baruch

11. Rue Auber, PARIS (9e)

Odpredaja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vsi vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64. Bruxelles; Holandija: št. 1458-66. Ded. Dienst; Francija št. 1117-94, Paris; Luxemburg: št. 5967, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice.

Specialni atelje

za okvirenje slik in gobelinov

JULIJ KLEIN

LJUBLJANA, Wolfova ul. 4

Magistri pozor!

Maščevanje razočarane zaljubljenke

Brezimna pisma, ki so kradla ugled lepemu magistru

(nR-D) Torino, junja.

V torinski lekarni pri Sv. Duhu vrši svoje samaritansko delo magister Luigi Marielli, visok, lep mož. Mlada dekleta prihajajo najraje k njemu, da jim črtnolasi in črtnolasi Apolon postreže z zdravili, ki ublaže bolečine in utešijo srčne slabosti. Lepi magister ima polne roke dela, saj prihajajo oboževalke kar v trumah; kadar ravno ni pri roki recepta, stopi ta ali ona na kratek pomenek, saj učinkujejo blage magistrove besede na njih vroča srca kakor balzam na razbeljeno rano. A kadar lepi magister nima niti trenutka časa, napiše nežna ženska roka rožnate pisemce in ga vrže na njegovo mizo. Mnogo pisem je deževalo na magistrovo mizo, a magistra Luigia je zanimalo vselej samo eno, samo tisto, ki je prihajalo ponoči, s petka na soboto. Ko je magister Luigi v soboto stopil v lekarno, je prvo minuto posvetil branju tega pisma, ki mu ga je točno vsak teden v isti noči neznan sel porinil skozi špranjo pri vratih.

Neprijetno ljubezensko pismo

In vendar so bila ta pisma vse prej ko ljubezenska. Zaman si iskal v njih nežnih besed ali pohvale; od pričetka do konca je bilo pisano ena sama obtožba, polna kar se da sramotnih obrekovanj in laži. Magister si je zaman belil glavo, kje naj bi iskal skrivnih sovražnikov, kje pisca teh nesramnih vrstic. Po pisavi je naposled dognal, da gre za žensko, da piše te sramotilne obtožbe nežna ženska roka. A kako ji priti na sled?

Magister Marinelli se je odločil, da bo zagrabil zlo pri korenini. Počakal bo pri nočni službi skrivnostnega sla, ki mu prinaša obrekovalna brezimna pisma. Magister je tedaj uvel redno nočno službo in usodno noč s petka na soboto je sam ostal v lekarni, si na uredu ležišče ob vratih in napeto čutil, kdaj mu bo neznanica prinesla zasebno pošto. Okoli treh zjutraj je zaslišal ob vratih pritajene korake. Počasi se je skozi špranjo prikazalo belo pismo in splozelo na tla. Magister ga je dvignil in koj spoznal: bilo je eno tistih osovraženih pisem...

Zdaj ni bilo časa za oklevanje. Skočil je s postelje, stekel skozi stranska vrata na cesto in pogledal po ulici navzgor. In glej, ni se zmotil: tam ob koncu ulice je hitela ob zidu zagnjena ženska postava.

Razjarjeni lekarnar je pričel teči, hotel po vsaki ceni uloviti pošiljalco sramotilnih pisem. Neznanica je spoznala nevarnost, tla so ji postala prežveč, zato je tudi ona pospešila korake. A magister je bil hitrejši. Na koncu ulice jo je ujel in jo tako dolgo držal, dokler ni izza vogala prihitel stražnik gledat, kdo kani nočni mir. Tedaj je morala skrivnostna neznanica na dan s svojim imenom. In izkazalo

se je, da se ji ga ne bi bilo treba sramovati, saj je bila žena enega najuglednejših torinskih trgovcev, gospoda Cardellija.

Maščevanje je sladko, a kazni velika

In tako je morala te dni mlada gospa zaradi svoje maščevalnosti stopiti pred sodnike. Hladnost ljubljenega moža namreč še ne sme biti vzrok za pisanje sramotilnih, obrekovalnih pisem.

Sprva je gospa ogorčeno tajila, da bi bila ona pošiljala brezimna pisma. Ko so ji pa pokazali fotografijo iz Javo, je morala hočeš nočeš odnehati. Med solzami je priznala, da je sama pisala in prinašala inkriminirana pisma, in sicer zato, ker lepi magister o njeni ljubezni ni hotel ničesar slišati. Zelja po maščevanju je bila tako silna, da je gospa žrtvovala marsikatero nočno uro za sestavljanje obrekovalnih pisem.

Sodnik je imel pa le malo razumevanja za takšne užaljene ljubezenske občutke in je gospo Lino Cardellijevo obsodil na 11 mesecev ječe in še na denarno globo 3000 lir. Tako je odločilo sodišče, drugo je pa, kaj bo dejal gospod Cardelli in kako bo zadovoljen z ženo ljubezensko gorečnostjo do drugega.

Zvestoba do groba

(n) Sydney, junja. Ko se je te dni vrnila slavna ameriška pevka Katarina Smutsova domov, je zagledala na pragu svoje hiše v Adelaidu (v Avstraliji) truplo nekega možkega. Vsa prestrašena se je sklonila bliže in spoznala v mrtvecu svojega moža.

Zivljenska zgodba Katarine Smutsove je vse prej ko vsakdanja. S 16 letom je bila lepa, nadarjena Katarina že pevka v neki francoski operi; tiste dni se je spoznala s kapitanom Smutsom in se z njim poročila. Zakonca sta se kmalu po poroki odpeljala v Avstralijo in si tam ustvarila domok. Mlada sreča pa ni dolgo trajala. Lepega dne so sporočili Katarini pretresljivo novico da je postal njen ljubljani mož žrtev hudega viharja na morju.

Od tistega usodnega dne se je življenje za Katarino čisto spremenilo. Mlada žena je sicer žalovala za svojim možem in se ni hotela v drugo poročiti, a vse svoje življenje je posvetila svojemu delu, svojemu petju. Imela je uspeh. Njeno ime je zaslovelo po vsem svetu. In zdaj, po 16 letih, skoraj do dne natanko od tistega usodnega dne, ko je izvedela za tragično smrt svojega moža, je dobila svojega dozdnevno mrtvega moža na pragu svoje hiše resnično mrtvega.

V žepu njegovega suknjica je našla poslovilno pismo, in šele iz tega pisma je Katarina razbrala vso možovo tra-

gedijo. Pred šestnajstimi leti, ko se je njegova ladja na morju potopila, se mu je čudežno posrečilo, da se je rešil. Hudo ranjen (nekaj sodov je padlo nanj) je odpotoval na Javo, da bi se pozdravil, a ostal je vse življenje poabljen. Ker ni hotel biti v breme svoji mladi ženi, se je rajši odpovedal sreči z njo in je le od daleč spremljal njeno življenje in njeno pot k slavi. Zdaj je začutil, da se mu dnevi stekajo, odpotoval je k ženi, da bi ji vsaj zdaj dokazal, kako zvesto jo je ljubil vsa ta dolga leta.

Katarino je moževa žrtev tako pretresla, da je dala postaviti svojemu možu pred svojo hišo 16 metrov visok spomenik, za vsako leto en meter, na vrhu pa srce, simbol ljubezni in zvestobe.

Ljubezen v zaporu

(nA-I) Montpellier, junja. V Montpellieru na Francoskem sta se te dni poročila neka kaznjena in njen čuvaj. Njuna ljubezen je vzcvetela v kaj nenavadnih okoliščinah in zaljubljenca sta morala premagati marsikatero oviro, preden sta smela stopiti pred oltar.

Petdesetletna Amelija Tourtaujeva je morala odsedeti kazni zaradi tatvine v nekem montpellerskem zaporu. Razen tega so jo tudi izgnali iz mesta. V zaporu se je pa Amelija do ušes zagledala v svojega čuvaja, a tudi častivredni možak ni ostal slep za čare svoje brhke kaznjence. Tako se je spleta ljubezen, v tem je pa tudi že potekla Amelijina kazen.

Toda Amelija Tourtaujeva ni hotela oditi iz mesta, kjer je živel njen ljubljani čuvaj, in tako so jo kmalu ujeli in spet zaprli, ker ni ubogala oblasti, ki so jo iz Montpellierja izgnale. Po nesreči je pa tokrat prišla v drugo kaznilnico in ne k svojem izvoljencu. Ko je čuvaj zvedel, kaj se je zgodilo z njegovo ljubljeno, je takoj odšel v drugo kaznilnico in Amelijo zasobil.

Bila je to ena najnenavadnejših porok. Na županstvo in tudi pred oltar so spremljali nevesto jetniški čuvaji in namesto na poročno potovanje se je morala vrniti nazaj v ječo. A kmalu bo prosta in bo smela ostati v mestu, kjer ima njen mož domovinsko pravico.

Pes, ki voha — dragulje

London, julija. Posestnik Farquart bogataš v bližini Londona ima zelo inteligentnega psa. Poleg drugih imenitnih lastnosti ima ta pes izredno razvit vonj. Ko se je mrcina lepega dne sprehajal z nekim služabnikom v bližini Farquartovega doma, po travniku, kamor domači le redko zahajajo, je pričel na lepem grebsti v tla luknjo in bejskati.

Služabnik je pristopil in opazil na dnu luknje prgišče dragih kamnov in draguljev. Bil je to zaklad, ki so ga neznan viromilci lansko leto ukradli Farquartovim, ko so se le-ti mudili v Londonu na kronskih svečanostih.

Zdaj so pa srečni lastniki draguljev v zadregi, komu hočejo izročiti nagrado, služabniku ali psu? Vse kaže, da bodo angleški sodniki prisodili najdenino pravemu najditelju, inteligent-

nemu psu in ne služabniku. Pridni pes bo imel poleg do konca svojih dni dovolj kosti za obiranje, saj bo dobil nič več in nič manj kot 1.000 funtov, okrog 240.000 din.

Noč v mrtvašnici

Varšava, julija. Strašno noč je te dni preživel neka mlada poljska zdravnica. Na univerzi Pilsudskega je neko popoldne ostala po 6. uri v sećirni dvorani. Bila je tako zatopljena v svoje delo, da je preslišala, ko je sluga vrata zaklenil. Iz sećirne dvorane pa drže vrata naravnost v univerzitetno mrtvašnico, kjer je tedaj ležalo okrog 50 mrtličev.

Zdravnica se je šele v mraku spomnila, da mora domov. Zelo hitro se je v sobi stemnilo, tako da je morala tipaje iskati izhoda. V temi se je pa zmotila in zašla v mrtvašnico, kjer se je najbrže dotaknila kakšnega mrtliča. Ker so bila vsa vrata zaklenjena, je morala v mrtvašnici preživeti vso noč.

Strahotno doživetje jo je tako pretreslo, da je zblaznela. Ko so jo drugo jutro našli, so jo morali takoj odpeljati v umobolnico.

Tudi vonj ni kar tako

London, julija. Pred nekaj meseci se je na nekem izletu z avtomobilom v Franciji ponesrečila mlada, lepa strojepeška miss Margareta Cardusova iz Liverpola. Odnosla je le nekaj neznahtnih prask, a vseeno je tožila lastnika avtomobila za visoko odškodnino, češ da je pri nesreči baje izgubila vonj in okus.

Težko je takšno trditev dokazati, a gospodična Cardusova je sodniku zgovorno popisala svoje težave: »Opojno dišče cvetje zame nič več ne pomeni in kadar sedem za mizo in kaj založim, ne ločim, ali jem morskoga raka ali pa jagodov sladoled...«

In pristavila je: »Ta napaka me je stala službo in zdaj sem na cesti brez belica.«

Sodnik je bil zelo galanten in je gospodični Cardusovi prisodil za izgubo vonja in okusa nič manj in nič več kot 200.000 frankov odškodnine (okrog 300.000 dinarjev).

ŠIROM PO SVETU

v 58 vrsticah

Truplo matere angleške kraljice so pokopali v prastarem posestvu Strathmora na Škotskem. Na zadnji poti so spremljali pokojno grofice samo-člani angleške kraljeve rodbine in najbližji sorodniki. — Novo odredbo o delovnem času in o mezdah v industriji je te dni podpisal ameriški predsednik Roosevelt; najnižja mezda sme zna-

ALI STE SE RODILI 1859-1930?

Čitatelje tega časopisa, ki so se rodili v letih 1859-1930, prosimo, naj napišejo svoje ime in točen datum rojstva.

Imeniten astrolog, čigar znanstvene napovedi so žele obca priznanja in obsežna obravnavanja v vseh časopisih, se je odločil, da bo bralec tega lista postregel s senzacionalnimi prerokbami, ki bodo na njih podlagi lahko generacije, rojene med 1859. in 1930. letom popravile svojo življenjsko pot in dosegle srečo v vsakem pogledu.

Ta objava je največje važnosti in nudi bralec edinstveno priložnost, da doseže svojo življenjsko srečo. Ne zmotljiva jasnovodnost grafologije in astrologije vam bo tole objavila:

SPODNJE NI TISTO, KAR TRDIMO MI, AMPAK NASPROTNO TISTO, KAR TRDIJO ONI, KI SO MERODAJNI:

»Naredili ste mi veliko uslugo. Zahvaljujem se vam za horoskop...«
»Izkazali ste mi veliko uslugo...«
Madame B. S.
»Vse se je zgodilo tako, kakor ste mi bili povedali.« G. D.
»Očarana sem ob resničnosti Vaših besedi.« Gospodična L.
»Moje najgloblje priznanje za Vaš modri nasvet...« Madame Anne B.

IZVLEČKI IZ DRUGIH PISEM:

»...to je zares odlično delo...« M. M.
»...dokaz Vašega daru pogoditve...« M. R.
»Neomejene usluge...« A. N.
»Nobenega vzroka nimam več, da bi dvomil v astrologijo...« H. V.
»...žal mi je, da Vas nisem prej poznal...« I. C.
»...vse, kar ste mi pisali, je res...« C. A.
»...spet sem dobil dobiček...«
»...mogel sem nastopiti službo po Vaših nasvetih...« C. H.
»...Vse je res...« D. F.

»...moj horoskop je čudovito resničen...« P. P.
»...mislim, da je nemogoče napraviti boljše...« A. G.
»...blagoslovilam dan, ko sem vam pisal...« P. S.
»...V korist Vašega podjetja...« A. B.
»Ugotavljam, da je Vaša metoda dobra in da vi vsi ti, ki kupujete samo na slepo orodje, ničesar ne vedo. Mednje sem spadal tudi jaz, dokler nisem spoznal Vas...«

Gospod Janko Popović, industrijec iz Beograda, se zahvaljuje njegovemu izrednemu nasvetu in ga je bogato nagradil, ker je po njegovem nasvetu zadel v loteriji 100.000 dinarjev. Izpolnite tudi Vi še danes, brez odlašanja splošno naročnico in pošljite za stroške za izdelavo in ekspedico Vašega življenjskega horoskopa namu dln 50— na poštni čekovni račun šte. 14.999. Hkrati naj opomnim, da nimam v službi nikakršnih zastopnikov ali agentov in da je to moj edini in točni naslov

FRANC TERZAN, CELJE, poštni predal 25

NAROČILNICA

Ki z njo naročam poseben življenjski horoskop, samo za dln 50—, ki jih pošiljam po čekovni položnici šte. 14.999 hkrati s to naročilnico.

Dan vplačila
Ime in priimek
Poklic
Dan, mesec in leto rojstva
Barva oči las Naslov, ki želite, da vam nanj pošljemo diskretno Vaš poseben življenjski horoskop

ČUDNI LJUDJE • ČUDEN SVET

V Dardfordu, na Angleškem, je knjižničar Edvard Wood, bistra glava, ustanovil klub dedov. Wood je na lastni koži občutil osamljenost priletnih ljudi, ki jih njih svojci ne morejo ali nečejo razumeti. Prišel je zbirati denar, radijske aparate in pohištvo in naposled ustanovil klub dedov. Ker je klubska članarina zelo poceni, imajo v klub dostop tudi revnejši ljudje. In zdaj so v Dardfordu zadovoljni ne samo starčki, ampak tudi njihove družine, ker 'dedi' ne čepe kar venomer doma in ne sitnarijo ob sleherni priložnosti.

Menda ne žalimo naših bralk, če menimo, da je najbrže ta ali ona že videla igrati slavnega filmskega igralca Rudolfa Valentina. Rudolfo je bil pred 12 leti med najslavnejšimi filmskimi zvezdniki, in med letopetki ki so se ženske kar pulile za njim. Ko je umrl, je korakalo mimo njegove krste več kot 50.000 žensk in te so zasule njegovo krsto s cvetjem, vrednosti 70.000 dolarjev. A Valentinaova priljubljenost se ni izumrla. Te dni sta dva newyorskina kina pričela predvajati stare Valentinove filme, in glej, spet so dvorane polne mladih in starih žensk. Med tem, ko so drugi kina prazni, sta ta dva kina te dni zaslužila že lepe denarce. Vest, da ženske še niso pozabile Valentina in da ga še zmerom hodijo gledat na platno, je zbudila v vsej Ameriki veliko senzacijo. Neka filmska družba se je celo odločila, da bo drugo leto privedla film o Valentinovem življenju.

Ne samo materinska, tudi očetovska ljubezen je lahko včasih brezmejno požrtvovalna. Tako je te dni kmlet Luka Kojić iz Petrovega Sela nesel svojega ranjenega sina 40 km daleč v Tuzlo k zdravniku; 14-let-

nega sina je ranil plug in ker oče ni imel denarja za voz, ga je naprtil na rame in odnesel k zdravniku — 40 km daleč.

V največji ameriški kaznilnici Sing-Singu predvajajo v zabavo kaznjencev razne poučne filme. Največ teh filmov kaže lepe ceste in razne naravne lepote. Kaznjenci so se pa proti predvajanju teh filmov uprli, češ da bude hrepenenje po svobodi in da je torej kazen v takšnih okoliščinah dvakrat težja.

»Ne vemo ne ure ne dneva« pravi naš slovenski pregovor kar se da upravičeno. Te dni je na dan svoje poroke, pred oltarjem umrl 21-letni prokurist John Landi iz Midwaya, v Združenih državah. Ženin je ravno dejal: »Daj, tedaj ga je pa zadela kap in zgrudil se je mrtve. Uboga nevesta je odšla iz cerkve kot vdova...«

Mala ameriška filmska zvezdnica Shirley Templova je bila te dni s svojimi starši v gosteh pri predsedniku Združenih držav, Rooseveltu. Slavni državnik se je z malo igralko pomenkoval o pečenih ovčjih zrezkih, ki gredo Shirleyi posebno v slast. Srčkana moderna idila!

V Kluju na Poljskem se je te dni rodilo nenavadno dete: deček z dvema srcema in tremi rokami. Eno srce ima ubošček blizu popka in to srce ne bije. Zanimivo je, da je otrok sicer zdrav in da pod skrbnim zdravniškim nadzorstvom kar dobro uspeva.

Vsakovrstna zdravilišča so na svetu, a takšne bolnišnice, kakršne mislijo letos zgraditi na Angleškem, svet doslej še ni videl. Angleški

Kralj Jurij V. angleški je menda imel največ ur na svetu. V vseh svojih palačah in sobanah je imel namreč nič več in nič manj kot 770 ur. Te ure so urarji vsako leto skrbno pregledali in očistili. V tej nenavadni in imenitni zbirki je imel kralj tudi uro, ki jo je bil poklonil Henrik VIII. nesrečni Ani Boleynovi na dan njune poroke.

V času, ko se bosta sedanjí angleški kralj Jurij VI. in kraljica Elizabeta mudila v Parizu, bodo urarji spet natanko in skrbno očistili vse te ure — dragoceno zapuščino njunega kraljevskega prednika.

ZRČALO

naših dni

Za vsak prispevek v tej rubriki
plačamo 20 din

Pretirana nega

V današnjih dneh so psički zelo v modi. Videla sem že psičke, ki so jim dame posvečale večjo pozornost kot ljudem. Prav te dni sem imela priložnost opazovati takšne vrste pozornost.

Šla sem po Bleiweisovi cesti, pred menoj je pa neka dama peljala na vrvi svojega psička. Psiček je vahal in vohal, dokler ni iztaknil primernega prostora, kjer je opravil svojo potrebo. Dama je pa med tem časom brskala po svoji torbici in izlekla iz nje mehak bel toaletni papirček. Nisem si mogla kaj, da se ne bi ozrla in pogledala kaj bo s tem papirčkom. In — pomislite! — sklonila se je — in psička prav skrbno obrisala.

Aderb

Trafikantka nam piše:

Še precej zastavna gospa pride kupit tri škatlice vžgalice po 50 par. Pa take prosim, gospodična, ki so bolj polne!

Nalašč ji dam na izbiro najmanj petnajst škatlic. Hvala Bogu, ko pretipa in pretrese vse, izbere končno tri in plača.

Na to bi bila že skoraj pozabila — pa pride njen sinko in prinese eno škatlico nazaj, češ naj jo zamenjam, ker je v njej le sedem in dvajset vžgalic in ne trideset, kakor jih mora biti. Zamenjala sem, kaj pa naj drugega storim. Hudo se mi je pa le zdelo, ker kakor veste, sama ne polnim vžgalice.

»Boljši gospod«

Ko sem se šla neko vročo nedeljo popoldne kopat v neko kopališče, sem doživela kaj neprijetno igro.

Mladi fantje in dekle, ki so ločili v vodi in se veselili lepega dne. Najboljši plavač med njimi je bil neki boljši starejši gospod, ki je bil pa kar preveč razposajen.

Skočila sem v vodo in hotela plavati, a nisem mogla. Nekdo me je držal za nogo in vlek pod vodo, da sem se pošteno napila umazane »godlje«. In veste kdo me je držal za nogo? »Boljši gospod«. M. Z.

Slaba reklama za tujski promet

Po glavni cesti, ki vodi preko Maribora, Celja in Ljubljane, vozi mnogo avtomobilistov, med njimi tudi zamejski. Da potniki zabavljajo o naših cestah, ni treba posebej povdarjati. Toda to še ni dovolj; tuji morajo dobiti čim slabše vtise o Sloveniji.

Eden izmed nemških avtobusov se je pred kratkim ustavil na poti in Nemci so vstopili v bližnjo gostilno. Prišel sem mimo in se tudi razgovarjal s tuji. Lahko si mislite, da se nisem malo čudil, ko so trdili, da pri nas hrana ni prav nič cenejša kakor v Nemčiji. Naknadno sem pa zvedel, da je gostilničar računal dvakrat pa tudi trikrat toliko, kakor ima napisano na jedilniku. Eden od potnikov me je vprašal, kaj pomenijo številke na cigaretni škatli. Debelo je pogledal, ko sem mu povedal, da označuje številka 7 ceno, ko pa je plačal za cigarete v Mariboru 8 dinarjev.

Kaj mislite, gospod urednik, ali se temu ne bi dalo pomagati? Takšni primeri niso nič kaj v korist tujskemu prometu! Ka.

Opomba uredništva. H gornjemu prispevku našega prijatelja pristavljamo: Praski magistrat je te dni ponovil svoje svarilo pred povišanjem cen za časa vsesokolskega zletanja. Ponovno je poudaril, da so za neuteemeljeno povišanje cen življenjskih potrebščin določene kazni do 50.000 češkoslovanskih kron in da bodo kršilec te odredbe vzeli tudi obrtni list.

Dama v puščavi

Nemški napisal Karl Otto Windecker

VEČNA MINERALNA VODA

V enem razkošnih in elegantnih hotelov v Tripolisu sem se spet srečal s konteso. Zdi se, da hočejo ti hoteli in splch vse to mesto, ki raste na razvalinah prastarega minulega sija, preskočiti sedanost. Trdo in skop sedanost gradnje, kolonizacije in bojev za vodo in proti peščenim viharjem...

Zdelo se je, da elegantni hotelski bar ne ve o vsem tem nič. Zdelo se je, da dame v večernih toaletah in gospodje v smokingih nimajo nič skupnega s kolonisti v pokrajini Djebel okrog Tharuna. Odondod sem se vrnil pred dvema urama s avtom po mukepolni vožnji skozi peščen vihar in senčno vročino, ki zanjo ne vem primere. Nato sem sedel na nizkem divanu, truden in sproščen in sem prisluškoval prismojnim modernim plesni glasbi jazz kapele.

NJEN PES

»Ali plešete, kontesa?« sem jo vprašal. Kontesa sem namreč spoznal pred dvema dnevnoma v nič manj razkošnem hotelu, kjer sva oba slanovala. Da sva se seznanila, je prav za prav kriv njen pes. Ta pes je bil pasme Slougov, ki so tako redki v Evropi. Arabski lovski pes nepopisno ljubke postave, pešene barve, plemenit, hitrejši od najhitrejšega arabskega konja, pes, ki ga arabski pisatelji imenujejo kralja psov.

»Silno rada plešem,« je odgovorila. »Toda tu ne bi rada plesala. Libija je majhna, manjša ko italijansko podeželsko mestec. Moj mož bi zvedel to že jutri, najpozneje pa v osmili dneh. Ne bi rada, da bi bil zato žalosten.«

Nisem je docela razumel! »On je s svojim polkom na tureški meji, on je edini Evropec 100 km naokrog, — on in podčastnik radiotelegrafist. To je spahijski polk, naša najboljša arabska kolonijalna četa — tuda...!«

»Zanimivo!« sem rekel tjavdan. Kontesa me je pogledala. »Zanimivo?« je vprašala z nepričakovano močnim gibom svoje zagorele drobne roke. »Zanimivo? Seveda, tudi zanimivo, saj sem bila vendar pri njem četrt leta... po polmesecnem dopustu sem bila tam še enkrat dva meseca... poročena sva komaj leto, sedaj pa že dva meseca samemam tu v Tripolisu. Molčal sem.

VSE KAR JE NOVO, NAS MIKA

»Vsega sem sama kriva!« je nadaljevala kontesa po kratkem odmoru. »Bila sem častihlepna, vedela sem, da so častniku kolonijanske vojske odprta pota navzgor. Poleg tega ljubim sonce, rojena sem v Trstu, torej skoraj južnjakinja... Pregovorila sem svojega moža, da je prošil za premešitev v Libijo; premeštili so ga takoj, obenem je pa napredoval. Izvrsten jezdec je, celo Arabe je zadržil. Nekaj časa sva preživela v Tripolisu. To so bili tudi najlepši dnevi najinega zakonca. Kmalu je bil pa njegov polk premeščen na tureško mejo, v bližino Ghadamisa na meji Sahare.«

»All I want to do...!« je pel mož pri orkestru. »All I want to do, is to be with you...!«

Kontesa se je trudno smehljala. »Dali so nama staro arabsko hišo z dvema sobama. V eno teh sob, ki so jo bili določili za naju, so nama postavili dve zložljivi postelji. V drugi sobi je bila podčastnikova radijska oddajna postaja.

Spočetka se mi je vse to zdelo nebeško. Saj se mi vsi radi pritožujemo nad našo utrudljivo evropsko kulturo. Tu ni bilo ne radija, ne jazz banda, ne promenade in ne neumnih prisiljenih vabil z nesmiselnimi pogovori; tu so bili samo konji, psi in Arabci. Kmalu bi bila pozabila, da se razen športne srajce, jahalnih hlač in škornjev nosijo še druge obleke. Očarljiv je ta beg v preprostost... mar ne?«

Samo odkimal sem.

»Vse kar si želim je to, da sem v vaši družbi.«

ARABSKA PIŠČAL

Skupaj sva se vrnila v najin hotel. Šla sva mimo čudovito negovanega, krasnega »Lungo mare«, mimo veličastnih novih stavb, ki jih povsod dvigajo in ki dajejo temu italijanskemu mestu na afriških tleh značilen obraz. To blesteče-bela poslopja, ki so svetila v modri luči sončnega. Pred eno teh stavb je kontesa na lepem obstala.

»Ali elišite?« je vprašala.

Prisluhnil sem. V senci nove hiše sem videl majhno kolibo, zagledal sem majhen ogenj, krog njega so pa čepeli arabski rokodelci. Le-ti v tem modernem mestu niso imeli drugega bivališča, kakor kolibe, ki so v njih čez dan delali. Zaslišal sem tudi godbo arabske piščali. Na njo je zelo enolično igral neki mož, otožno, nepopisno enolično kakor ranjena žival. Topo, brez veselja; godba, ki je bila od časa do časa močnejša, ki je počasi poje-njavala, godba, ki je razburjala in obenem opajala.

Kontesa me je zgrabila za roko. »Pojdite!« je rekla s prošnim glasom. »Tega ne morem poslušati... res ne morem!«

Drugi dan nisem kontese nič več videl. Spet sem se odpeljal v tisto neskončno prostranstvo pokrajine, ki o njej arabski pisatelji v pravljicah pripovedujejo, da jo je Alah prekel in ukazal vrelcem, naj usahnejo, kajti ljudje so bili hudobni in so pozabljali na svoje dolžnosti.

SPREMENBA ČEZ NOČ

Po dveh dneh sem srečal konteso v veži svojega hotela. Njen obraz se mi je zdel spremenjen, njene kretnje so bile živahnejše, samozavestnejše.

»Ali ste dobili dobre novice?« sem jo vprašal.

»Prav za prav ne!« je odgovorila, a pri tem se je smehljala. »Včeraj mi je mož pisal, da bo dobil dopust šele čez četrt leta. Zakaj, ne vem. Prosi me, naj tako dolgo ostanem še tu v Tripolisu. Jaz sem mu pa že brzojavila, da jutri odpotujem.«

»K njemu?«

»Da, k njemu!«
Slušnil sem ji roko. Spregovarila sva še nekaj nepomembnih besed, potem sva se poslovila. S hitrimi koraki je odbrzela. Šla je tako hitro, kakor da obžaluje nekaj, kar bi rada spet popravila.

Pogumna mala kontesa! Pogumna ženica sredi afriške puščave, na prednji straži Evrope, na razbeljenem pesku in sredi peščenih viharjev...

Madlenin največji uspeh

Nemški napisal F. Horst

Madlena je veljala za najboljšo igralko v Parizu. Njena naravnost je prišla že v pregovor in vsaka njena premiera je bila največji družabni dogodek. Vzhičeno in oduševljeno občinstvo se je zmerom znova spraševalo: Kje neki jemlje Madlena to svojo zmčnost, da se tako lahko vživi v vsake vloge? Kako more tako dovršeno igrati vloge, ki zahtevajo brezpogojno poznavanje snovi? Prav to je bila pa Madlenina največja skrivnost. Vsako vlogo, ki bi jo morala igrati, je hotela poprej resnično doživeti. Tako je bila nekoč štiri tedne v službi v neki bolnišnici, da bi si pridobila potrebno znanje za vlogo bolniške strežnice. Nalašč je odpotovala v Afriko, da je potlej lahko uporabila svoje vtise v neki drami iz tropskih krajev. Učila se je ročnosti pošne urednice in je prebirala bolniške zgodbe nekega nerea, da bi lahko čim naravnost igrala podobne vloge. Madlena je bila savna in v vsej Franciji ji nisi našel enake. Stanovala je v razkošni vili v rekem pariškem okraju in cena njenega nakita je venomer rasla s številom njenih oboževalcev.

V novi komediji »Sreča« bi morala Madlena igrati vlogo dekleta iz podzemlja, ki šele po nekem drznem vlogu spet najde pot do meščanske sreče. Vloga je bila čisto po Madleninem okusu. V njej je hotela zaigrati z vsem svojim znanjem in pokazati takšno glavno junakinjo, da bo strmel ves Pariz. Za svoj namen je pa morala natanko preštudirati okolje. In tako se je nekega večera odločila, da bo obiskala eno zloglasnih zakatnih krčm pariškega podzemlja.

Medlena se je začudila. Takšen lokal si je prav za prav predstavljala drugače. V ozračju se zdela ni bilo tiste romantike, ki se o njej toliko govorijo. Pri nekaj mizah so sedeli moški z zavihanimi rokavi in kvartali. Madlene se opazili niso. Ko je klavirski igralec na neki stari škatli zaigral neko pesem, ki so jo bili pred meseci vsak večer s senzacionalnim uspehom prepevali, je sprva začela pritajeno, potlej pa polglasno pripetati. V vsakem drugem okraju bi jih bilo na tisoče, ki bi plačali bajne vsote, samo

**RADENSKO
ZDRAVILNO
KOPALIŠČE**

zdravi z dobrim uspehom bolezni srca, ledvic, živcev, nervozo, želodec, jetra, ženske katere, spolne motnje, notranje žleze. Ako trpite od katere teh bolezni ali sploh obiskujete zdravilišče, zahtevajte naš prospekt, v katerem imate mnogo koristnih navodil o zdravlju.

Uprava Radenskega zdravilnega kopališča

SLATINA RADENCI

Direktni vagon za zdravilišče SLATINA RADENCI odhaja iz Ljubljane ob 8.00 ter prihaja v RADENCE ob 14.42.

da bi slišali Madleno peti. Tu se pa še znenil ni nihče za njeno umetnost. Po drugem refrenu je neki kvartec naposled vstal, velik je bil, širokopleč, v črni, pretirano moderno ukrojeni obleki, s sivim, na tilnik povezenim klobukom, prišel je k Madleni in ji mirno rekel:

»To me razburja! Pojdi!«
Prišel jo je za roko, jo odvedel k svoji mizi, ji ponudil stol, ki je naj avtomatsko sedla, potlej je pa sedel še sam, da bi nadaljeval prekinjeno kvartanje.

»Peti ne znaš, morebiti mi prineseš srečo,« je pristavil in stavlil ves svoj denar na poslednjo karto.

Madleni je bilo, kakor bi padla z nebes. Kaj takšnega se ji še ni bilo zgodilo. Borila se je s solzami. Hotela je proč. Vstala je in hotela oditi.

»Sedi!« ji je dejal neki glas. »Dobra si.«

Madlena je zastrmela v govornika. Le-ta se je na široko zarežal. »Vse sem dobil!« Čisto pod nos ji je pomolil mošnjski denarja. »Pri meni ostaneš. Prinašaš srečo.«

In s svojo močno roko jo je dobrodušno potepal po rami.

Zdajci so se odprla vrata in neki mladenič, svetlo se mu je lesketal šop rdečih las, se je usmeril k velikani in mu nekaj zašepetal v uho. Le-ta je napeto prisluhnil. Potlej je vstal in rekel svojim tovarišem:

»Na delo! Henry je za nekakšno kupčijo!«

Sklonil se je k Madleni: »Pojdi z menoj! Ti prinašaš srečo!« Dvignil jo je s stola in jo potisnil pred vrata.

Madlena je sedela v nekem avtomobilu. Peljali so se skozi temno mesto. Naprej so vozili po naspol razsvetljenih ulicah, potlej so zavozili na širok boulevard in se peljali mimo nočnih lokalov in zabavišč, ki je njihova od časa do časa prizgana svetlobna reklama metala v notranjost avtomobila žarko luč, tako da je lahko spoznala obraze starih moških, ki so se molče vozili z njo.

»Kam se prav za prav peljemo?« je pomenila Madlena.

Bili so že zunaj mesta in se peljali v smeri proti četrti elegantnih vil. Na nekem temnem mestu so ustavili. Tudi Madleni so veleli, naj izstopi. Pot so nadaljevali peš. Počasi in nemo so kolovratili tja kakor neskrbni sprejaleci. Pred nekimi železnimi vrati so se ustavili.

»Tu je,« je zašepetal rdečelasec. Madlena je strmel v hišo. O joj... o joj... Vlomilec mora pomagati! »Nikogar ni doma,« je pritajeno dejal velikan. »To bo dober lov. Porej na delo!«

»No, no, mala, ne smeš izgubiti poguma,« je dejal eden in prijel Madleno, ko se je opotekla.

Z nezahvalno naglico so odprli železna vrata, hoteli po posuti vrtni polti in se kmalu nato znašli v temni veži, kajti tudi velika hišna vrata jim niso delala nič preglavice.

»Ali veš, kje je nakit?« je vprašal velikan rdečelasca.

»Ne!« mu je odgovoril. »Poiskati ga bomo morali!«

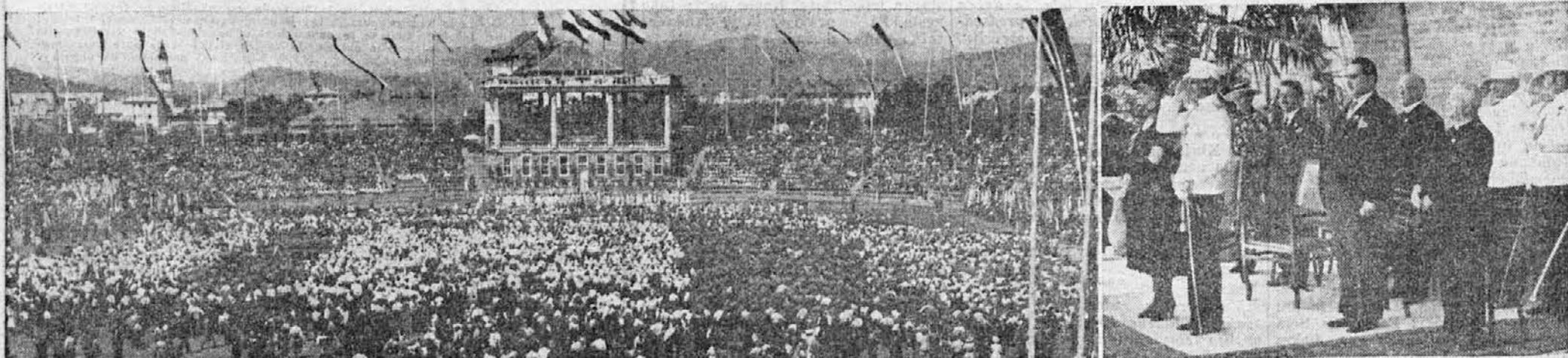
Vse so natanko razdelili. Eden je ostal na straži, drugi so pa odšli premetavat po sobah.

»Ti moraš tudi iskati,« je dejal velikan Madleni. »Ti boš prinesla srečo!«

»Upam,« je dahnila Madlena in se splazila po stopnicah.

Počasi je potlej pritislila na ključko nekih vrat in stopila v sobo. Tam...

(Nadaljevanje na 8. strani)

Pogled na Stadion o priliki slavnostnega nastopa ZFO v sredo, 29. junija 1938. — Visoki gostje na častni tribuni: Nj. Vis. knez-namestnik Pavle, Nj. Vis. knežinja Olga, ministrski predsednik dr. Stojadinović, notranji minister dr. Korošec in ban dr. Natlačen.

Počitniška bolezen — beg v naravo

○○○○○○○○ Šaljivo-resni pomenki o počitnicah ○○○○○○○○

Vsako leto, takole v juniju se loti vrlih meščanov posebna bolezen — počitniška mrzlica. Simptomi te bolezni so kaj različni; značilni so: kupovanje usnjenih kovčegov in menjava valut, prošnje za dopuste in tekanje za potnim listom. Lažje oblike obolenja so: zbiranje vseh možnih prospektov, prebiranje voznih redov in pri ženskah: tekanje od šivilje do šivilje.

In pride dan, ko se zvrstijo in možko potrkamo na prsi, češ zdaj imam vse v redu, še nekaj uric, pa bo to pusto, zoprnno mesto izgubilo za bovinom, moj vlak bo pa odpuhal ovinkom, v bajno deželo, ki je naravnost tja, in tako slikovito narisana na mojem prospektu.

Ah ti prospekti, kakšne ljubke, nežne in duhovite laži so v njih. In vendar jih vsako leto z isto vnemo prebiramo in jim verjamemo. Na prvi strani je navadno slika, a kakšna slika! Sinje, neverjetno sinje jezero z bisernobelimi jadrnicami in temnozelenimi smrekami v ozadju; ali pa: razklane slikovite gore kakor s sladkorjem potresene, na gorški planoti trinadstropen hotel s pisanimi sončniki na veliki verandi in z marogastimi kravami v ozadju, moderna idila pač. Ali pa: sinjina v nedogled — morje se spaja z nebom v ravni okrogli črti, tik na vogalu slike pa brhko dekle — moderna Amakonka z viharajočimi lasmi in zagarolo bronasto kožo, najbrže od Nivea kreme, meni škronom, morda ti pa domišljija pričara še vse drugega vabljive slike.

In potlej se pripelješ v kraj, ki si ga dolgo ure občudoval na tej prelepi sliki. Koj na železniški postaji opaziš, da si pozabil dežnik, a nič ne de, najbrže ne bo deževalo, usoda vendar ne bo tako kruta. In potlej, saj so še naravne lepote. Kmalu se pa prepričaš, da je z naravnimi lepotami križ: zaman iščeš v najfinem obmorskem kopališču svoje brhko dekle, res nekaj ljubkih dekletc je, a vsaka ima svojega viteza, mažejo se z olivnim oljem in imajo pobeljene lase. Vzdihneš: čakaj dalje, dokler ne preteče dopust.

Sama vem, kako je s trinadstropnimi gorskimi hoteli in progastimi kravicami. Veranda je samo za tiste, ki imajo kaj cvenka, najcenejša je pač limonada (denimo 8 din), a kar venomer tudi ne moreš piti limonade. A kaj ti mar, saj imaš hotele tudi v mestu, rajši jo mahni na gorsko jaso in se udobno zlekni pod ponosen mecesen. Ubogaš svoj notranji glas, iščeš in iščeš primeren prostorček — saj veš, kjer so kravice, so tudi pogučice — komaj sedeš in se oddahneš, že sločijo pokonci in zdrviš med drevesi proti hotelu. Menda so samo tiste kravice ponižne, ki se pasejo v bližini hotela, ali si pa ti imel smolo, da si naletel na razjarjenega bika, ki jo je tako jadrno brisal proti tebi. Morda je bil pa vsega kriv tvoj živoreči telovnik, prodajalka ti ga je tako toplo priporočala, kako moderen je in kar prepotraben za hladno gorsko klimo...

Glavno je pač, da smo obrnili mestu hrbet in se podali ven, v božjo naravo. Nič nas ne moti, da denarnica ni napihnjena kakor žoga, da nas sredi izleta preseneti nevihta in da naš sosed v hotelu ponoči silovito smrči. Kmalu se namreč privadimo na počitniško klimo, s sosedom se celo seznanimo — ni napak človek — pričnemo smrčati in vidimo v dežju prijetno hladilo vročega poletnega dne. Dobrodušni postanemo, živcev se otresemo, to je vse, da je menda tudi cilj in smoter vsakega nebežnika iz mesta.

Čudovito je, kako ganljive, tipe srečamo na počitnicah. Naj omenim samo debelo gospo v hlačah, pravi ženski Trebušnik, a da bi jo videli, kako potrpežljivo se je vzpenjala na goro. Postal je sicer pogosto, se odhikala, a naposled je le prispela na vrh. Muzajočim se turistom je izjavila, da ne hodi na planino zato, da

bi shujšala, pač pa, ker ji je vsaka skala sveta. Neki zlobnež je sicer pripomnil, da so kamni tudi v dolini, a kamni niso skale kajne, in to tudi ne spada k zgodbi.

In za konec še tisto o gospodu Garaču, pred dvema tednoma se je odpeljal na dopust in te dni se je vrnil. Pred odhodom se je odločil, da bo vstajal zgodaj in zgodaj šel v posteljo, da bo pil samo mleko in ležal v ležalniku na trati pred penzionom. Tudi žena mu je naročila, naj bo le lepo priden, sicer bo prišel nazaj še bolj polomljen kakor odhaja. (Polomljen je namreč strokovni počitniški izraz za bolehen.) Gospod Garač je odpotoval. V penzionu je pa srečal svoje stare znanke in ti so — smola ali sreča? — imeli s seboj tarok.

In tarokirali so od ranega jutra do poznega večera, zraven pa zalivali napar — a ne z mlekom. Bili so pač na dopustu in doma jih ni čakala žena. Kmalu so imeli gospoda Garača v svojih krempljih. (Tudi kremplji so strokoven izraz v počitniškem žargonu.) Namesto mleka je bilo dobro tudi pivo in vince in namesto ležalnika je gospod Garač rajši uporabljal navaden stol ob gostilniški mizi. In idilične jutranje sprehode je nadomestil prozaičen maček s kislimi kumunicami. Gospod Garač se je vrnil domov zdrav ko dren, spočit in pomlajen. Bil je pač na dopustu, živel je po svoji pameti in užival sladke urice svobode.

Ljube moje bratke, menda niste hude, hotela sem vam napisati uvodnik, spodoben, resen uvodnik o dobrem in zlem, o lepem in grdem, a tole se je izmislilo iz mojih dobrih namenov. Menda mi boste oprostile, kajti tudi jaz sem — pred dopustom.

Saška

Odpotovala bom na morje...

Na današnji ženski strani, posvečeni — kakor ste najbrže že same opazile — predvsem počitnicam, pričujem vrsto praktičnih člankov; v njih naj vam pomagam, kako se kar najceneje organiziramo, če odpotujemo na počitnice k morju, v gore, s čolnom itd. Pričnimo torej s počitnicami ob morju.

Če si želiš jarkega močnega sonca, skoraj da neusmiljeno pekočih dni, dolgih večerov in tujkega vrvenja, potlej odpotuj na morje v juliju. Če ti je pa do grozja, fig, do prijetnega vetriča in idiličnega mira, odpotuj sredi avgusta ali pričetkom septembra. Kako boš naredila, da boš lepo ogorela, ne da bi se luščila in ne da bi se ti koža starostno nagubala? Od pomladi sem se pripravljaj na sončne kopeli z različnimi kopelmi; telovadi pri odprtem oknu in kopalni obleki ali še bolje v kratkih hlačah in nedrčku. Preden se podaš na peščno pod zgoče sončne žarke, se že doma nekajkrat sonči. Te prve sončne kopeli so izvrstne za kožo, a pri njih si ne smeš vtreti v kožo kreme. Tako se koža privadi na sončno toploto; ne ravnaj se po nasvetih, ki pravijo: sprva si sonči samo noge, ali samo hrbet itd. Natrite se z mastno kremo itd. Sončite se rajši v beli kratki pidžami, saj veste, da skozi belo barvo predirajo ultravijolični žarki. Sončite se pred 10. zjutraj in po 3. popoldne, tedaj je sonce manj močno, a dovolj močno še zmerom, da pripravi vašo kožo za obmorske sončne kopeli. Dva dni po prihodu na morje se šele pričnite sončiti. Pričnite ob 9. in se sončite pol ure. Drugi dan pričnite ob 1/2 10. in se sončite 3/4 ure. Četrti dan ob 10. in se sončite eno uro. Tako se koža res po malem na-

vadi na toploto in ne reagira z luščenjem. Kožo pričnite mazati z oljem šele tedaj, ko se sončite dalje ko eno uro. Koža mora dobro vsrkati olje. Če imate na počitnicah na razpologo kopalnico, je najbolje, da kanete vsako jutro pri jutranji kopeli v kopalno kad nekoliko olivnega olja. O zlezete iz kopeli, ste že enakomerno napolnjeni po vsem telesu, saj veste, da olje oslone na vrhu vode. Koža mora biti pa tako pripravljena, da čisto vsrka mast ali olje. Da ne pomažemo obleke, se s posebno krpo še nekoliko obrišemo. Samo pravilno gojena koža dobro vsrkava olje. Če hočete enakomerno ogoreti, si morate kožo stalno ščetkati s ščetko, ki pri vsaki kopeli posnamo vso odmrlo kožo, saj veste, da se nabira na koži zmerom plast odmrle kože, ki ovira dihanje kože. Samo docela zdrava koža hitro in enakomerno ogori.

Če slučajno dobíš sončne opekline, jih zdravi z beljakom. Stepi en beljak v sneg, namaži z njim opekla mesta in pusti, da ostane na koži 20 minut. Nato izmij s presnim mlekom. Videla bi, kako hitro bo bolečina odnehala in kako hitro se bodo opekline zacelile.

Za sončenje si kupite belo, sinjo ali svetlorumeno obleko, kajti edino te tri barve prepuščajo h koži ultravijoličaste žarke; kajpak, če vam je do ultravijoličastih žarkov. Če vam je pa več do linije, izberite temnejše odenke. Oblek si sončite brez očal, naj se tudi vaše veke navadijo na svetlobo in toploto, saj jih sicer ščitite s temnimi očali. Nos si — za vsak slučaj — zavarujte s koščkom papirja, figovim peresom ali kožo od banane. Lase tudi sončite, torej jih nikar ne mučite s pahovkami in ne s trakovi. Prve dni sončenja si vtirite v

Tudi izbirčni okus

Novi vzorci lahko zadovolji velika izbira naših nove barve novih vzorcev damskega in moškega ugodne cene blaga za pomlad in poletje.

R. Miklauc - „pri Škofu“

Lingarjeva ul. - Pred Skofljo

Trgovina, kjer se kupuje z zaupanjem.

Ljubljana

kožo masne kreme, pozneje, ko se koža privadi, to opustite (To velja samo za obraz.)

Če opazite, da je koža na obrazu nekoliko ožgana, si dajte zvečer, pred spanjem na obraz sadne obkladke. Kakršno koli sadje — fige, breskve, kumare, banane. Sadje izvrstno poži kožo in hladi opekline. Če si na čolnu preveč preprihate kožo, da postane suha, si dajte namesto sadnih obkladkov obkladke iz stopljenega lanolina. Tudi dvajset minut. Nato si umijte obraz s presnim mlekom, da se bodo znojnice spet skrčile.

Ne pozabite na lase, tudi ti morajo biti pri morju mehki in valoviti. Paziti morate, da se prečirano ne osuše in da ne izgube svoje naravne barve. Vsak dan jih napršite z dobro briljantino, kajpak jih pa tudi vsak dan

umijte po slani kopeli v sladki vodi. Ko so še mokri jih uravnajte v kodre in valove. Pri morju si ne loščite rok z lakom, ker bi imele preveč dela, če bi hotele lak vsak dan znova obnoviti, sicer so pa slabo obarvani nohti grdi. Če hočete, da vam členki postanejo tenki, korakajte vsak dan 1 km v morski vodi, tako da vam voda sega do kolen. Po veslanju si natrite roke s kakšno maslno kremo. Pudrajte in šminkajte se samo zvečer, če greste ven, na ples.

Za nego vzemite s seboj: vodo za čiščenje kože, kakršno uporabljate tudi doma, olje za sonce, lanolin, škatico temnega pudra, dobro temperirane rdečice za ustnice, kremo za roke in nekaj izvrstnih knjig, da boste duševno in ne samo telesno v prijetnem ravnovesju preživeli počitnice.

Simona.

Predigra k potovanju

Predigra k potovanju je pripravljane kovčgov. Marsikomu ali pa vsakemu bi smeli reči: »Pokaži, kako si pripravil svoje kovčge in povem ti, kdo si.« Zala ta pregovor ne obstoja v tej obliki, sicer je pa ravno tako upravičen, kakor v svoji prvotni obliki. Mnogo je namreč ljudi, ki jim je pripravljane kovčgov deveta briga, potlej se pa pritožujejo, kako se jim je obleka zmečkala ali pa, da se jim je to ali ono v kovčegu strlo in razbilo.

Pripravljanje kovčgov ne odlašajmo do zadnjega dne, temveč pričnimo delo že dan pred odhodom. Kajpak moramo najprej pregledati, ali so kovčgi v redu in napake in škodo takoj popraviti. Obleko, čevlje in perilo pa zgrnimo in pripravimo na mizo, da ne bo nepotrebnega ilikanja. Posebno važno je to, da veš, katere stvari so neobhodno potrebne za pot in katere lahko brez škode pustiš doma. Le ne preveč prtljaje, rajši manj kakor preveč. Najbolje je, da odpreš vse omare in predale, potlej pa ob pogledu nanje sestaviš seznam, katere stvari potrebujes in katere ne. S tem seznamom v roki prični pripravljane kovčgov.

Pri urejanju kovčgov uredimo tako, da spravimo stvari, ki jih moramo imeti hitro pri roki, v manjši ročni kovčeg. Mislim namreč na: blazinico za na pol, na zobno ščetko, toplo jopico, na pahovko, važne listine, itd. Zelo praktičen je majhen kovčeg, ki so v njem predali za toaletne potrebe: ščetine, nekaj ženski neser: vanj spraviš škatico za puder, stekleničice s kolinsko vodo in parfumi, ščetke za lase, obleko in zobe, hkrati je pa tudi poseben predaleček za šivanje in za hranjenje nakita. V ta kovčeg vstaneš brez škode še nekaj papirnatih prtičev, milo in svoj jedilni pribor. Videla sem tudi kovčge z urejenimi predali za ves pribor, ki ga potrebujemo, kadar naredimo izlet v naravo. V takšnem kovčegu so vilice, nož in žlica, krožnik, vse iz pločvine, solnica, stekleničice za kis in olje in še dva manjša krožnika. Zelo praktično in tudi ne posebno drago.

V kovčeg naloži na dno težje stvari, torej čevlje, knjige. Ne pozabi vzeti s seboj tudi kopita za boljše čevlje, sicer so kopita težka, a tako si čevlje ohraniš dolgo lepe, torej prihraniš pri denarju. Da se čevlji ne dotikajo obleke, si sešiješ za čevlje vrečice iz pisanega kretona, ali kakšnega drugega poceni blaga, ali jih pa zavijemo v papir. Te vrečice so pa praktične zato, ker jih pozneje lahko operemo, nato pa na počitnicah uporabljamo za jedi, ki jih jemljemo s seboj na izlete. Saj veste, kako grdo je, če so jedi zavite v slab, morda celo časopisen papir, kar nič teka nimate do njih, posebno, če je vroče. V teh vrečicah so pa jedi higienično shranjene in ta higiena te tako malo stane!

Prostor med čevlji izpolni z zložljivimi obešalniki. Zdal pride plast perila, nogavice in kopalnih oblek, torej stvari, ki se ne mečkajo. Čez vse to šele zložimo poletne obleke, bluže, krila in jopice. Pri občutljivih oblekah vložimo v rokave papirnatih svetle, tamkaj, kjer jih preganemo.

V poseben kovčeg damo dežnik — kajpak le za vsak slučaj — čezenj pa zložimo plašč ali plašče, brisače in ogrinjala. Ali smo še kaj pozabili? Natanko premislimo, nato pa izpolnimo ta kovčeg še s tistimi stvarmi, ki

smo se nanje spomnili šele v poslednjem trenutku. Za kopalne stvari imamo navadno poseben kovčeg iz kretona, platna ali pa celo nepremočljivega blaga. V ta kovčeg naložimo potlej jedi, ki jih potrebujemo po poti, razne popotne listine in denar. Najbolje je namreč, da nosimo denar na poti pri sebi, ker se kakšen kovčeg utegne zgubiti, morda ga kje pozabiš itd. Pred potjo preštej svojo prtljago in si dobro zapomni, kaj vse k njej spada. Ali še kaj manjka? Nič več, kvečjemu lepo vreme in dobra volja. Oboje bo kmalu tu, samo da sedite na vlak. Torej — srečno pot!

Teta Meta

Ženski razgovori

Gospa I. B. Francija. Otekanje nog in rok v stopalih da slutiti, da imate slab krven obtok, morda celo krčne žile. Vsekakor pride ta nadloga od slabega krvnega obtoka, torej morate gledati, da predvsem krvni obtok počivate in spravite v red. Vsak večer si 10 minut kopajte noge izmenično v topli in mrzli vodi, to krvni obtok zelo počivi. Imejte v postelji noge zmerom nekoliko višje od ostalega telesa, podložite si torej spodnji konec postelje z blazino ali čim drugim. Ako vse to ne bi pomagalo, kar pa dvomim, vprašajte za svet še kakšnega zdravnika.

Za potenje rok nimamo pravega zdravila in bi bilo skoraj škoda trošiti denar za to ali ono mazilo, ki tako ne bi nič pomagalo. Edini pripomoček, ki jaz zanj vem, je tale: umivajte si roke kar se da pogosto, zvečer preden greste spat in zjutraj, ko vstanete, si pa natrite v dlani vazelino. To se sicer čudno sliši, a videli boste, da vam bo odleglo in da se ne boste več tako zelo potili.

Saška

Porabni nasveti

Če torta noče iz tortne oblike, je nikar ne skušaj s silo povežniti ali pa izrezati z nožem, ker bi se utegnili razsuti. Rajši tortno obliko s torto vred postavi za 6-8 minut na marmornato mizo. Torta se bo tam shladila in zlahka jo boš stresla iz oblike.

Če vam neroden gost po nesreči polije bel prt z rdečim vinom, se nikar ne razžejte, ampak vljudno recite: »Nič hudega.« V resnici ni to nič hudega, kajti pozneje zlahka odpravite madež, če pomočje prt v vroče mleko. Madež bo izginil, kakor bi trenil. Izperite v hladni vodi in še vlažno polikajte.

Dve ljubki, zelo lahki poletni obleki za sprehode

Pri kožnem vnetju in izpuščajih dojenčkov, pri razpokanih in razbolelih prsni mater

čudovito učinkuje pravo rastlinsko mazilo

»OKAMA«

Okama mazilo se dobi v lekarnah in drogerijah, škaf. din 8.-. Razpošilja proti predhodnemu nakazilu din 10.-.

LEKARNA MR. JOŽE OBLAK Št. Vid nad Ljubljano

Problemi našega časa

Hormon za naglušnost

Presenetljivi uspehi dunajskega zdravnika

V eni izmed aprilskih števil dunajskega »Medicinskega vestnika« je višji vojaški zdravnik dr. Zajiček napisal izčrpen članek o uspehih modernega zdravljenja naglušnosti s hormoni.

Človeku se zdi kakor čarovnja: bolnik pride k zdravniku, potoži mu o naglušnosti, ki ga muči že več let in ki postaja od leta do leta hujša. Zdravnik najprej natančno preišče bolnikov sluh in ugotovi, kolikšna je bolnikova naglušnost. Nato seže po majhen lonček, vzame iz njega za fiziološko rince rumenkastega mazila in ga bolniku vtire v okolico ušesa in v tilnik. In takoj po tej masaži se bolnikov sluh — tako so pokazali najnovejši poskusi — trikratno izboljša.

In vendar ni vse skupaj nikakršna čarovnija. Stvar smo posneli samo iz stvarnega poročila nekega dunajskega zdravnika o njegovih opazovanjih modernega zdravljenja naglušnosti s hormoni. Vsekako so pa hormoni, ki o njih presenetljivem učinku poroča višji vojaški zdravnik dr. Zajiček v dunajskem medicinskem časopisu, hormoni čisto posebne vrste. Niso namreč produkti iz retort iznajdljivih kemikov in ne denaturirani, z vsemi mogočimi reagentami spremenjeni ekstrakti. Narobe: to so sveže, zgoščene življenjske snovi same, ki jih pridobivajo iz žlez, brez kemijske predelave, brez segrevanja, brez čiščenja in ne da bi jim kaj vzeli. Že več let zagovarja dr. Zajiček svojo tezo, da so hormoni dragoceni in več kakor mrtve snovi, spojene v tem ali onem kemijskem obzoru. Hormoni, tako pravi dr. Zajiček, so za življenje kakor bencin za motor, so torej tudi živa snov, ki jim z vsakršnim poskusom kemijske predelave vzamemo sleherni učinkovitost. Svojo polno zdravilno moč kot zdravilo razvijajo hormoni le tedaj, če jih zdravniki uporabljajo ravno tako, kakor jih uporablja zdrav, živec organizem: kot življenjsko sočno žlezno celoto.

Od hormonske juhe do hormonskega mazila

Dolgo se nihče ni zanimal za trditve dr. Zajička, posebno ker je raziskavanje hormonov krenilo v ravno nasprotno smer: znanstveniki so se namreč trudili, da bi sestavili hormone kemijsko kar najčisteje v retortah in celo čisto neodvisno od živih žlez. V poslednjih letih je pa našel Zajičkov nauk med avstrijskimi in tudi drugimi zdravniki precej pristašev; pridobili so jih predvsem učinkoviti in občutni uspehi zdravljenja z živimi ribjimi hormoni. Na Dunaju je nastal poseben zdravniški krožek s priznanimi zdravniki kakor dr. Poppom in dr. Feilerjem, dr. Pratom in še mnogimi drugimi zdravniki. Vsi ti so se ravnali pri zdravljenju s hormoni po navodilih dr. Zajička. Novo zdravlje-

nje so uvedli celo v dveh zdraviliščih v bližini Dunaja: v Kalksburgu in Perchtoldsdorfu. Že v prvi uporabi obliki — v obliki hormonske juhe — se je pokazal učinek tega zdravljenja pri starostnih težavah, pri mrtvoudi in pri oslabelosti. Pozneje se je učinek posrečilo, pripraviti sveže hormone v obliki mazila, in s tem se je novo zdravljenje šele pričelo. Tudi skeptiki niso več mogli spričo hitre zdravilne reakcije pri masaži s hormonom mazilom tajiti učinkovitost tega zdravlila. Zdravniki so namreč v nekem primeru ugotovili, da je že po eni sami masaži s hormoni naduha čisto izginila; a tudi migrena in nespečnost lahko v mnogih primerih prežene.

Izboljšanje sluha

Najnovejši poskusi dr. Zajička in njegovih sodelavcev so veljali preizkusitvi učinkovitosti svežega hormon-

skega mazila pri naglušnosti, posebno pri trdovratni starostni naglušnosti. »Že prvi poskusi zdravljenja so se obnesli. Učinek je bil skoraj v vseh primerih kar presenetljiv; večidel se je sluh izredno popravil.« Tako poroča dr. Zajiček in se sklicuje na celo vrsto ozdravljenj, ki so jih potrdili sloviti dunajski specialisti za sluh. Vendar dr. Zajiček odkrito priznava, da je bil uspeh v nekaterih primerih nezadosten, ali ga pa sploh ni bilo. Hkrati poziva svoje sodelavce, naj bi preizkusili novo zdravljenje v večjem obsegu, tako da bi lahko s poskusi ugotovili, v kakšnih primerih in pri kakšni dozi zdravila so uspehi največji.

Dosedanji poskusi z zdravljenjem naglušnosti so prav dobro uspeli; ali se bo to zdravljenje tudi v praksi obneslo, bo pa že v bližnji bodočnosti pokazala klinična preizkušnja.

Po »N. W. Journalu«

Oči mrtvih

»Najnovejši poskusi na polju okulistike.«

Mrtvec je mrzel in trd, strog in veličasten ležal na parah. Po njegovi smrti je vse na njem izgubilo svoj smisel: njegove oči, njegove roke, njegovo srce, njegova kri. Toda okrog njega je burno kipele življenjske; živ človek se je sklonil k njemu in mu skrbno in rahločutno iztaknil oči.

Izrezal je iz teh oči košček roženice in ga potlej presadil v oči nekemu živemu človeku, ki je bil skoraj popolnoma oslepel. Zaradi neozdravljive skaljenosti roženice, normalno prozorna varovala oči, je ta mož že od mladosti nejasno razlikoval svetlobo od teme. Samo ena je bila možnost, da se mu vrne vid: nadomestitev neprozornega tkiva z drugo, kajpak človeško roženico.

Zdravnik je slepecu izrezal droben košček roženice in je na izrezano mesto položil košček nove roženice, iste oblike in velikosti s premerom kakšnih 4 milimetrov. Mrtvečovo roženico je torej presadil v živo oko. Roženica je ohranila svojo prozornost, propuščala je svetlobne žarke in mož je spregledal. Kdor je bil le enkrat samkrat priča takšne operacije, mu bo za vse življenje ostala v spominu.

»Kaj je to?« je vprašal odrasel mož in pokazal nekam s prstom.

»Mačka.« je odgovorila njegova mati in solze so se ji vdrle po licih.

»Mačka! — Kako se imenuje to drevo?« je vprašal mož smehljaje se.

»Kje je pa kakšen voz? — Pokaži mi jabolko!«

Vse hkrati je hotel videti in tudi

po njegovem razburjenem obrazu so lile solze.

Te vrste operacije niso čisto nove. Medicinska literatura poroča o primerih, ko so v slepe oči presadili novo roženico in se je očem spet vrnil vid. Toda te čudovito uspele operacije so ostale osamljene, ker so potrebno roženico izrezali iz oči živih ljudi, iz oči, ki so jih morali zaradi kakšne rane operirati.

Profesor V. T. Filatov z medicinskega inštituta v Odesi je bil tisti, ki je prvi krenil na novo in drzno pot. Dokazal je, da se dá mrtvečeva roženica presaditi v oči živega človeka. Nadaljnji poskusi so pokazali, da ni pri tem treba niti posebne hitrosti: roženica obdrži namreč svojo živost več dni. Potlej je Filatov dokazal, da je celo boljše, če sežemo po mrličevi

KOLESA

damska in moška, najnovejši letošnji modeli v največji izbiri naproday po neverjetno nizkih cenah.

NOVA TRGOVINA
TYRSEVA (DUNAJSKA) CESTA 36
nasproti Gospodarske zveze

Za kolesa samo »Durlin-lak«!

roženici, kajti roženica živega človeka ima svojo posebnost; kadar jo presadimo, so nam namreč tuja kri, tuje stanice, skratka ves tuji, drugačni organizem, ki iz njega izvira, samo v napoto; vse to se je pa v mrtvečevi roženici že izgubilo.

Pri nadaljevanju svojih poskusov je opazil profesor Filatov nov pojav. Mrtvečovo tkivo je spodbudilo stanice k novemu delovanju, okrepilo je njihove življenjske funkcije in omogočilo silno hitro ozdravljenje. Živost, ki jo je sprožil droben košček mrtvečeve roženice, je bila neizmerna. Skaljeni del roženice se je začel jasnit; postopek preosnove med živim in »mrtvim« tkivom je učinkoval silno oživljajoče. Tako je profesor Filatov začel kar redno presajati roženico vselej, kadar je imel opravka z vnetjem oči.

Doslej so izvršili že 400 takšnih operacij. Institut nadaljuje te poskuse, zraven pa uči zdravnike iz vse Rusije o uporabi te nove operacijske tehnike. Zdaž zidajo celo tovarno za instrumente, potrebne pri teh operacijah; nekatere je iznašel profesor Filatov sam.

(Po moskovskih »Izvestijah«)

Medtem ko v Rusiji uporabljajo roženico mrtvih, je začel zdravnik J. W. Tudor Thomas v Cardiffu delati poskuse z roženico zajčjih oči. Toda navadna kunčeva roženica ni bila dovolj velika in zato je dr. Tudor vzredil posebno pasmo orjaških kuncev, ki se njih oči za te operacije posebno dobro obnesejo. V prejšnjih časih so uporabljali roženico iz oči slepcev, ki so iz kakšnega drugega vzroka oslepli.

(Po »Sunday-Dispatchu«)

Skrivnost števil

1, 7, 9, so magične številke

Že od starih časov sem pripisujejo številki 7 preroški, kar magičen pomen. Zakaj ravno številki 7? Morda boste v spodnjih vrsticah razbrali odgovor na to vprašanje.

Številka 1, prva v nepregledni vrsti števil, predstavlja absolutno enoto, izhodišče vsega, nekakšnega boga števil.

Delite torej številko 1 s 7; dobili boste: 0,142857. To na videz vsakdanje število pa obdrži svoje lice, če ga pomnožimo z 2, 3, 4, 5, 6: vsakokrat naletimo v njem na iste številke, samo v nekoliko drugačnem redu; prepričajmo se, ali je to res:

$$142.857 \times 2 = 285.714,$$

$$142.857 \times 3 = 428.571,$$

$$142.857 \times 4 = 571.428,$$

Itd.

Kaj neki se pa s tem številom zgodi, ako ga pomnožimo z magično številko 7? Spet nekaj presenetljivega; dobimo namreč skrivnostno število iz samih devetic:

$$142.857 \times 7 = 999.999$$

Devetica je torej na vsej črti zmaga. Devetica, najvišje enoštevlično število, preizkusni kamen števil.

Misterij števil.

(»Intran«, Pariz.)

Število porodov pred vojno in danes

Spodnje številke kažejo, koliko ljudi se v raznih državah rodi povprečno na 1000 prebivalcev na leto:

	Letno povprečje 1931—1935	Letno povprečje 1905—1909
Rusija	44.1	45.5
Poljska	27.6	45.5
Palestina	44.6	45.5
Egipt	43.2	45.2
Romunija	32.8	49.1
Japonska	31.6	31.9
Bolgarija	29.3	42.5
Italija	23.8	32.6
Nizozemska	21.2	39.0
Danska	17.7	28.4
Belgija	16.8	25.1
Nemčija	16.6	32.3
Francija	16.5	20.1
Švica	16.4	26.4
Velika Britanija	15.5	26.7
Norveška	15.2	26.7
Švedska	14.1	25.6

1 Za Rusijo velja povprečje 1923 do 1925, ker novejšje statistike še ni.

2 V Nemčiji se je število porodov pod Hitlerjevo diktaturo v letih 1937 do 1937 dvignilo na 19.0.

Padec porodov v raznih državah v teku 25 poslednjih let — v odstotkih:

Japonska	1 %	Nizozemska	29 %
Egipt	4 %	Bolgarija	31 %
Francija	18 %	Belgija	33 %
Romunija	18 %	Danska	38 %
Italija	27 %	Švica	38 %
V. Britanija	42 %	Švedska	45 %
Norveška	43 %	Nemčija	49 %

Vidimo torej, da ni Francija, tolikanj razkričana kot izumirajoča dežela, niti zdaleč na čelu obeh razpredelnic. Se več; črta relativnega padanja porodov je n. pr. pri Nemčiji mnogo strmejša kakor pri Franciji, in celo zastran absolutnega števila porodov se Nemčija vse do l. 1935, ni mogla bahati, da prednjači pred Francozi.

(Podatki po »Intranu«)

Ali že veste...

...da italijanski tisk energično brani Chamberlaina pred angleškim javnim mnenjem, ki zahteva represalije za potapljanje angleških trgovskih ladij v španskih republikanskih vodah?

...da je pomočnik ministra ameriške vojne mornarice Johnson dejal, da je Amerika absolutno za mir, a ne za mir po vsaki ceni?

...da se je zdaj razvedelo, da je voditelj sudetskih Nemcev v nedavnih kritičnih dneh odpoval v London proti fuhrerjevi volji?

...da japonski list »Japan Times« demantira glasove o sklenitvi nenapadnega pakta med Nemčijo in Rusijo?

...da ameriška vlada vseeno ni v Nemčiji protestirala zaradi velike vojnne afere, ki so jo pred kratkim odkrili v Ameriki?

...da je nemška vlada obljubila Angličani, da bo poravnala obresti inozemskih posojil bivše Avstrije, a samo tedaj, ako Angličje tega dolga ne bodo snatrali za obveznega?

...da bo imelo angleško vojno letalstvo 100.000 ljudi?

glejte, gospodična, veliko odgovornost ste si naprtili. Če hočemo Heleno ohraniti pri zdravju, mora odtod, da bo pozabila na svojo preteklost!

»Torej ne bi bilo najbolje zdravilo proti takšni boli resnična, globoka, oproščajoča ljubezen in potrpežljivost?« sem ga vprašala.

»Ne,« je rekel s poudarkom. »Heleno si že sama prestrogo sodi in vsakršno mehko oproščanje bi jo zabolelo. Ta greh se ji nikoli ne sme opustiti, za to ni vzgojena. Svojo žrtve mora pač doprinesti. Le tako se bo umirila, drugače ne.«

»A stali ji smem menda še zmeraj ob strani tako kakor nekdaj? Saj bo tako hudo trpela. In boli ji ne bi rada še povečala. Če mi bo položila, da bo umrla od hrepenenja za svojim otrokom, ji vendar ne bom odgovorila: to je kazen za tvoj greh, ampak jo bom bodrila, jo poljubljala in ljubkovala bolj ko kdaj poprej.«

Pastor mi je položil roko na ramo. »Nihče vam ne brani, da bi z njo sočustvovali! Mar ne sočustvujemo z njo mi vsi, moja žena, jaz, celo stara, dobra Loti? Kdo ne bi imel to lepo, ubogo dekletce? Saj v sebi celo sam iščem za njen greh olajševalnik okoliščin, a na svetu so neoporečni pojmi o običajih in o tem, kaj je prav in kaj ni prav in kršenju teh pojnov ne smemo po nobeni ceni prizanašati. Ljubite Heleno, sočustvujte z njo, nikdar ji pa njene krivde ne predstavljajte milejše kakor je; kajti to bi bilo docela zgrešeno.«

»Kako pa mislite glede Karle? Prosim vas, še to mi povejte, gospod pastor.«

Obraz se mu je še bolj zresnil.

»Karla ima prav,« je trdo dejal, »veliko je storila za tiste, ki so jo prevarali.«

»Ali ne bi mogla storiti še več, ali ne bi morala še več storiti?« sem vprašala. »Ali ni to tudi greh, da hoče nekaj, kar ni njeno, pa vsej sili obdržati zase?«

PREPOVEDANA LJUBEZEN

PO NEMSKEM IZVIRNIKU PRIREDILA R. L.

*
LJUBEZENSKI
ROMAN DVEH
MLADIH LJUDI

13. nadaljevanje
»Teta, daj mi zdravila,« me je zaprosila, »tamkaj je moj potni torbici so. Predpisal mi jih je zdravnik v Bordigheri. Nekakšno usipalo je to. Pregrozno je vse skupaj, da bi mogla kaj misliti. Nekoliko si moram odpočiti razbitane živce.«

Skoraj ježno je zgrabila žličko z belim praškom in ga použila.

V polnu je še nekaj polglasno govorila predse. Sedela sem pri njeni postelji in jo držala za drhtečo, vročo roko. Zavesa na oknu so bile spuščene, tako da je v sobi vladal globok mrak. Zgoraj je bilo mrliško tiho, samo deževne kaplje so enolično udarjale na okna in zdaj pa zdaj se je zašušalo pritajeno smukanje na hodniku ali počasno, previdno zapiranje vrat blizu ranjenčeve sobe.

Ko je Helena trdno zaspala, sem stopila h Karli. Sedela je v svoji sobi z oškrbnikom, v obraz je bila spet vsa zaripla in me je kakor na kralko odslavila. Dejala je, da bo z menoj poročena pozneje. Ko sem odšla od nje, sem srečala Breitenfelda.

»No, kako je pri vas? Ali je gospod profesor že prišel?«

Peljala sem ga v salon in mu povedala, kar sem vedela.

»Ali je mirno prenesla udarec?«

»Zelo mirno, gospod baron. Pravkar se pogovarja z oškrbnikom,« sem mu odgovorila.

»Vaa čast!« je osuplo zamrmral. »Dobre živce ima! In mladi princ, ali je zdrav?«

»Hvala. Ali naj gospe Rhodnovi sporočim, da ste prišli?«

»Za božjo voljo, nikar! Najprej bi rad govoril s profesorjem — saj res, kaj pa Helena?«

»Spi.«

»Groska strela! Nordmannovi imajo pa dobre živce.« se je začudil.

»Použila je usipalo.«

»Tako, tako! Saj sirola res ni videli posebno krepka. Moja žena je tako pretreslo, da je morala v posteljo na-

meso Karle in se venomer dere.«

»Karla ne pozna sočutja do same sebe.«

»In do drugih tudi ne,« je pristavil, »to že dolgo vem. Takšnih žensk ne maram. A to pot ji bo to prav prišlo. No, profesor je že tu — ali slišite voz? Prosim, gospodična Meissnova, sporočite mu, da bi rad z njim govoril, ko bo pri Juriju opravil.«

Ko je zdravnik odšel na vrh, je Karla prišla k meni.

»Služkinja mi je pokazala vaše knjige,« je dejala, »hvala vam za pomoč.« Barona, ki je stal pri oknu skoraj napol skrit za zaveso, ni niti opazila.

»Kaj ste prav za prav prej hoteli, gospodična Meissnova?« je vprašala. »Za stran Heleninega odhoda ne odjemam niti za las. Kar sem rekla, sem rekla, in pri tem ostane. Če bi me hoteli kaj pregovarjati, mi je prav žal, da...«

Prestrašeno sem ji namignila in tudi Karla je nekam prestrašeno zastrmela v gospoda Breitenfelda, ki se je zdajci obrnil k njej.

»Oprostite, gospod baron,« je zaprosila, »sama ne vem, kje se me glava drži. Samo pomislite, kaj vse je prišlo nadme. Moj ubogi mož... kajne... in...«

»Moje sožalje, gospa. Prav tako sočustvujemo z vami moja žena in moji starši. Lahko si mislite, da me ne malo skrbi, kaj bo z mojim ljubim, starim prijateljem,« je toplo povzel baron.

»In zakaj vse to?« je vprašala Karla. »Če bi bila doma, se kaj takega ne bi zgodilo. A ženska dvojega hkrati ne žuore. Ko bi ne bila bolna in

ne bi odpovala zdama... To me je že izučilo.«

Potlej se je spet obrnila k meni. »Torej resno, gospodična Meissnova, Helena ne sme trati časa. Lotiti se mora kakšnega poštenega dela, dovolj dolgo je lenarila... najkasneje pojutrišnjem...«

»Še jutri, gospa Karla,« sem ji odsekano odgovorila, se poslovila od gospoda Breitenfelda in spet odšla na vrh, kjer je Helena še zmerom spala ko ubita. Tako, sem pomislila in jo opazovala, zdaj si eigančica, brez sleherne domovinske pravice, ti ubogo, nesrečno dekle!

Kakšno uro pozneje sem še enkrat povprašala po Jurijevem zdravju, naročila, naj odnesejo na vrh nekaj obloženih krhkov in potlej za seboj zaprla vrata, da bi se še sama odpohala.

Jurijevo stanje se ni prav nič izboljšalo, pa tudi poslabšalo se ni. Profesor je dejal, da pred enim tednom ne moremo pričakovati nobene spremembe.

Ponoči sem iz trdega spanja planila pokonci. Sredi sobe je stala Helena. V roki je držala prižgano svečo in se čisto zmedena ozirala okoli.

»Otrok veka, venomer veka, saj brez mene ne more zaspati. Kje pa sem prav za prav? Kje je otrok?«

V svoji beli spalni srajci je stekla k vratom in potresla za kljuko.

»Helena, saj ga boš zbudila! Otrok spi!« sem ji šepnila in jo trdno prijel, »lepo in sladko spi. Pridi in spi mirno leži, sicer se bo zbudil. In ona, še zmerom pod vplivom

Sicer pa, lep in miren je ta koteček, ki si si ga prilastil. Ali ste še to tudi za svojo last? Je vprašal in pokazal na dve belkasti lepo rejeni kravi.

Doktor je prikimal.

»Moji kravi! Da! Kmet ju je moral že lani kupiti, za moj denar seveda, ker ni kazalo nositi še mleka iz doline. Da, da, mnogostranski človek sem: glavni urednik, gorski kmetovalec, živinorejec in tako dalje! Zivoreja je kakor nalašč za moje živce. Kravi sta pridni, mukata le redkokdaj, ker imata dovolj krme, mleko pa prija mojemu želodcu! Pravi prijatelji smo že, kravi in jaz.«

Brankov se je nasmehnil, zdajci je pa dejal:

»Kakšnega čudaka si si pa povabil v goste? Ta gospod Aleksej se bese-dice ni spregovoril med obedom in je moje zanimanje in priznanje za njegovo leposlovno udejstvovanje skorajda surovo zavrnil.«

Marmelade in želeji

10 MINUTAH

Opekta

Navaden zavojček za približno 1 kg marmelade, cena Din 4.—

Eckard je zmignil z rameni. »Čudak je, ki ga ne kaže spreminjati. Saj sem ti že prej povedal. Sploh je bilo že to nekaj posebnega, da je prisel do mize, ko je videl, da si me prišel obiskat. Sicer sovražni ljudi, da je kar čudno.«

»Pa tako star je že? V Berlinu si nam takrat pravil, da je tista novela prvenec nekega mladega pisatelja.«

»Tako sem tudi sam mislil, dokler se nisva osebno seznanila. In sploh: ta mož se ni toliko star, kolikor kaže. Mlajši je celo ko jaz.«

»Ne verjamem!« je presenečen vzklil Ervin. »To že ne bo držalo!«

»Pa! Za cela štiri leta! Letos mu je šest in štirideset.«

»Beži no, saj je v teh letih vendar še vsak človek v cvetu življenja in moči. Ta se pa zdi ko kakšen starček.«

»Niso samo leta, ki sivé lase in zgubajo lica. To véasih usoda opravi. Aleksej je moral že mnogo doživeti in dobrega menda ni bilo mnogo vmes. To pričajo njegovi spisi.«

»Ze res, toda v besedi je še ognja in sile na prebitek, vendar je ta ogenj grozo zbujačo. Ze vso zimo je bival v Berlinu, pa ga nisi nikjer upeljal kot sodelavca svojega. Prapora?«

»Ni mi dovolil,« je kratko odgovoril Eckard.

»Stric Evgen,« je vzklil Brankov in vprašujoče pogledal doktorju v oči. »Zdi se mi, da ga poznaš že dalje kakor tri mesece in veš o njem več, kakor priznaš. Vendar ne bom silil vate z vprašanji, zakaj zdi se mi, da je vse skupaj nekakšna skrivnost.«

»Da, toda moja skrivnost ni,« je resno odgovoril doktor. »Torej molčiva o tem. Hotel sem te še vprašati: Saj ostaneš dalje časa tu?«

»Ne, čez par dni spet odpotujem.«

»Odtod? Kam pa?«

»Nekam po Tirolu, ko sem že tu. Morda kam pod Ortler, ker pokrajine tam še ne poznam. Zdaj poleti je pri nas tako počitek, še volilni boji počivajo, zato me ne potrebujejo ne doma ne v politiki. Na Rodensteinu pa tudi ne maram sam ostati, ko je pa Reineck tako blizu...«

Eckardovo čelo se je ob poslednjih besedah mračno nagubalo.

»Ervin, smrt gospe Dankmarjeve je bila kakor nalašč priložnost, da bi se s Hano pobotal. Upal sem, da boš popravil svoj greh, pa sem se zmotil.«

»O tem se moraš s Hano pomeniti. Ona je bila tista, ki je vztrajala pri svoji volji.«

»Vem, dankmarska trdoglavost! Kdaj se bosta ločila?«

»Ko bo žalovanje pri kraju.«

»Ti se pa zdiš že zdaj samemu sebi prost. Bilo bi boljše, da bi bil zdaj še obziren, že zaradi svoje bodoče politične kariere.«

»Prostost se mi res hoče, toda nemara drugače, kakor ti misliš.«

Njegove besede so bile tako te-mačno odločne, da se je doktor zdrnil.

»Kaj pa to spet pomeni? Saj si vendar v gorskem hotelu?«

»Ne, v Planiki sem si najel sobo.«

»Prava reč, saj je samo četrt ure vmes — in dobro mi je znano njeno ime iz spiska gostov. Bil si klican,

ukazalo se ti je — in ti si kajpak pohitel, da dokažeš svojo pokornost.«

»Prišel sem, to drži. Kako je pa s pokornostjo, boš šele lahko presojal.«

Eckard se je vzravnil in ga je ošilil z zaskrbljenim pogledom. »Ervin, popolnoma spremenjen si v poslednjih treh ali štirih mesecih. To vidim — in vendar nočem siliti vate. Toda rečem ti, da se je treba nevarnosti, ki jo poznamo, ogniti v velikem loku. Nikar ne izzivaj!«

»Pomiri se, stričko. Bom že prav uredil. Treba je velike strasti, da človek naposled spozna, kaj je svoji strasti in kaj je svoji časti dolžan.«

»Ali si mar tako gotov, da gre proti koncu?«

»Da! — Toda zdaj moram oditi. Več ko uro hoda imam nazaj. — Sicer pa, saj se še kaj vidiva.«

Brankov je vstal in se poslovil. Doktor je gledal za njim. »Torej vendar! Prost hoče postati! To je mnogo, če ne kar vse! Kaj pa, če ga spet ureče? Takrat ga bom pa jaz odvrgel, jaz ga bom oprostil — če drugače ne pojde.«

Spet je sedel na klop. Dolomitov ni bilo videti. Hudi in debeli oblaki so viseli na obzorju in sonce se je skrilo. Nebo je bilo svinčeno, soparica v vzdušju je pa postajala od minute do minute neznošljiva.

Tedaj je stopil Brunold čez prag. »Ali je tvoj nečak odšel?« je mirko vprašal.

»Da — in upam, da bo še suh prišel do doma, zakaj nevihta se kaj kmalu obeta.«

»Ne bo je še tako brž, saj više oblaki že veš ur na stenah. Na koncu jih veter še zasuje, pa se bo ves dež zlij na dolino.«

Kadar zdrknejo oblaki s skalovja, je lahen piš dovolj, da jih prižene v par minutah sem. Dobro že poznam vremenske znake to. Rihard, danes si se spet posebno izkazal z nevljudnostjo, da moj nečak res ni vedel, kaj naj si misli o tebi. Saj ti vendar ni delal poklonov, ko je hvalil tvoje delo. Govoril je po pravici in resnici.«

»Prava reč. Mene ni vse skup nič mar!«

»Sploh pa ni tujec zate, ko si ga pa že kot dečka poznal in si bil takrat prav vesel tistega mladega, nadarjenega in lepega fantiča.«

»Takrat... Hm, takrat me je še mar-sikaj veselilo. Kar se pa njegove na-

Radenci — naše najboljše zdravilišče

Po cestah in parkih radenskega zdravilišča je postalo spet živahno. Prišli so meseci, ko človek začenja misliti na svoje zdravje. Dolgo je bilo leto — mnogo moči mu je vzelo, telo se je obrabljalo dan za dnem, kakor se obrablja stroj, ki je venomer v pogonu. V teh poletnih mesecih pa navadno začnemo misliti na obnovo svojih moči, popraviti je treba, kar je pokvarjenega, dobiti novih sil, dokler organizem popolnoma ne omaga. Tu v tihih Radencih z neprekosljivim bogastvom zdravilne vode je že marsikdo našel izgubljeno zdravje in se telesno in duševno okrepljen podal zopet na delo.

Nenadkriljivo je bogastvo radenske zdravilne vode! Ni je boleznij, ki bi

Navadno opazimo prepozno!

Ko začutimo sončne opekline, je že prepozno! Zato se morate poprej namazati s kremo NIVEA ali z oljem NIVEA. Če pripeka sonce zelo močno, treba mazanje večkrat ponoviti. Potem boste počrneli hitro in enakomerno.

Madlenin največji uspeh

Nadaljevanje s 4. strani

kaj je bila postelja. Zraven nje nočna omarica. Na njej je bilo nekaj majhnega, okroglega. Madlena je previdno potipala... zdajci... Rezeko so zabrneli alarmni zvoci. Madlena je še slišala, kako so moški koraki urno hiteli po stopnicah, potem je onemogla padla na tla.

Kje neki jemlje Madlena to svojo zmoglost, da se lahko vživi v vsako vlogo? Ko je Madlena to čutila, se je morala nasmehnuti. In ne brez razlike zone je pomislila na tisto noč, ko je postala vlonilka in to celo v svojem lastnem stanovanju.

Najnovejša škotske

Neki škot je iznašel izvrstno zdravilo za morskoro bolezen: med zobe si je vtaknil šiling in se nagnil čez krov.

»Evo vam,« meni angleški gostitelj škotskemu gostu, »tukaj sta dve steklenici izvrstne kapljice. Ena je za vas, druga pa za vašega prijatelja Jima.«

Škot se lepo zahvali in jo mahne domov. Na stopnicah mu pa spodrsne, pade in razbije eno steklenico. »Ubogim Jim,« vzdihne sočutno in se lahke vesti pobere s tal.

Radio Ljubljana

od 30. VI. do 6. VII. 1938.

ČETRTEK, 7. JULIJA

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Koncert slovenskih skladateljev ■ 14.00: Napovedi ■ 15.00: Napovedi, poročila ■ 15.30: Nac. ura ■ 15.50: Deset minut zabave ■ 16.00: Dva speva iz opere Madame Butterfly ■ 16.10: Slovenski na za Slovence ■ 16.30: Vijoliški koncert Karla Rupla ■ 17.15: Koncert Radijskega orkestra ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Okroglo in vsele ■ Konec ob 23. uri.

PETEK, 8. JULIJA

12.00: Naši pevci, naše pevke ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Opoldanski koncert Radijskega orkestra ■ 14.00: Napovedi ■ 15.00: Napovedi, poročila ■ 15.30: Nac. ura ■ 15.50: Poročila o izseljencih ■ 16.00: Plošče ■ 16.10: Posvetovalnica za matere ■ 16.30: Koncert pevskega zbora »Cankar« in Radijskega orkestra ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.30: Angleške plošče ■ Konec ob 23. uri.

SOBOTA, 9. JULIJA

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Plošče ■ Konec ob 23. uri.

FR. P. ZAJEC

IZPRASAN OPTIK IN URAR

LJUBLJANA - STARI TRG 9

Velika izbira vsakovrstnih naočnikov, povečevalnih stekel, daljnogledov, toplomerov, barometrov, barotermometrov, hygrometrov itd. — Raznovrstne ure, zlatina in srebrnina. — Ceniki brezplačno!

nanjo radenska ne imela svojega blagodejnega učinka. Tu se z uspehom zadržijo bolniki, ki so tako zelo razširjene prav med našim ljudstvom. Zolčni kamni, ledvični kamni, srce, jetra, skleroza, neurastenija, nervoza, pritisk krvi, sladkorna bolezen, slabokrvnost...

Zolčnih kamnov se iznebijo brez operacije, samo s tem, da pijete radensko vodo po zdravnikovih navodilih.

Gostom so na razpolago štiri restavracije, ena med njimi je brezalkoholna in ena dietetna.

Ker so v Radencih trije različni vrstni za kopeli, oglikov, mineralni in železni, česar nikjer drugje ni, dobi vsak bolnik tisto kopel, ki njegovi bolezni najbolj ustreza. Prav tako je omogočeno različno zdravljenje s pitjem, ker je voda v vsakem vrstcu drugačna. Zdravnikom so pa na razpolago najboljši in najmodernejši aparati za zdravljenje vseh možnosti bolezni.

Za 710 dinarjev lahko prebivate 10 krasnih dni v Radencih meseca maja

ki je najbolj potrebna naši krvi, vsi zdravniki priporočajo, da vsakdo pije vsaj nekaj mesecev v letu radensko zdravilno vodo, ki je edina te vrste v vsej srednji Evropi.

Radenska odstrauna iz našega organizma strupe, ki povzročajo mnoge bolezni, če ostanejo v telesu. Kdor ima v želodcu preveč kisline, mora Radensko vodo piti pred jedjo. Če jo pa pijemo med jedjo, deluje zelo povoljno na prebavo in delovanje črevesja. Radenska voda pospešuje prebavo, tako da hrana ne leži predolgo v želodcu. Ni je skoraj boleznij, ki bi je Radenska z vstrajnim pitjem in kopanjem po navodilih zdravnika ne ozdravila. Zlasti je dobro, če pijete radensko zdravilno vodo slabokrvni in bolehnii otroci.

Prijazni, tihi Radenci vabijo s svojo lepo okolico, mirom in zdravilno vodo vse one, ki so potrebni okrepitev, bodisi duševne ali telesne. Nenehoma vre iz skoraj dvajset vrelcev hladilna pijača ter se ponuja in vabi — njen simbol so srce, njen dar je zdravje!

14.00: Napovedi ■ 18.00: Radijski orkester ■ 18.40: Pogovori s poslušalci ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Pregled sporeda ■ 20.00: O zunanji politiki ■ 20.30: Pisan večer ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Radijski orkester ■ 23.00: Poročila o pripravah za XX. mednarodni kongres katoliških esperantistov v Ljubljani ■ Konec ob 23.50 uri.

NEDELJA, 10. JULIJA

8.00: Šramel »Skrijanček« ■ 9.00: Napovedi, poročila ■ 9.15: Prenos cerkvene glasbe iz trnovske cerkve ■ 9.45: Verski govor ■ 10.00: Koncert mladinskega pevskega zbora iz St. Vida ■ 11.00: Otroška ura ■ 11.30: Pisan drobiž ■ 12.00: Koncert Radijskega orkestra ■ 13.00: Napovedi, poročila ■ 13.20: Veseli in priljubljeni naprevi ■ 17.00: Kmet. ura ■ 17.30: Trboveljski pevski jazz-kvartet in harmonika solo ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Pevski kvartet »Fanje na vasi« ■ 20.30: Operetni naprevi ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Plesna glasba ■ Konec ob 23. uri.

PONEDELJEK, 11. JULIJA

12.00: Plošče iz južnih krajev ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Salonski kvartet ■ 14.00: Napovedi ■ 15.00: Napovedi, poročila ■ 15.30: Nac. ura ■ 15.50: Zanimivosti ■ 16.00: Plošče ■ 16.10: Pogled na naša gradišča ■ 16.30: Koncert lahke glasbe (Tamburaški septet, sestre Stritarjeve, Stanko Avgust in Radijski orkester) ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Plošče ■ Konec ob 23. uri.

TOREK, 12. JULIJA

12.00: Češke plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Koncert Radijskega orkestra ■ 14.00: Napovedi ■ 15.00: Napovedi, poročila ■ 15.30: Nac. ura ■ 15.50: Zvočna sala ■ 16.00: Plošče ■ 16.10: Gradovi, Valvazor in nastanek renesanse ■ 16.30: vsakemu nekaj igra Radijski orkester ■ 21.15: Koncert Majde Lovsetove in Cedomila Dugana ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

SREDA, 13. JULIJA

12.00: Citre in šramli igrajo ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Zvoki iz Jugoslavije ■ 14.00: Napovedi ■ 15.00: Pisan spored Radijskega orkestra ■ 15.40: Mladinska ura ■ 16.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Za zabavo in za ples ■ 20.30: Prenos simfoničnega koncerta iz Rogaške Slatine ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Zdjaj pa na dopust ■ Konec ob 23. uri.

DRUŽINSKI TEDNIK
V VSAKO SLOVENSKO HIŠO!

Lahka letna oblačila, večerne suknjiče, perilo itd. prodaja najceneje

Presker

Ljubljana, Sv. Petra c. 14